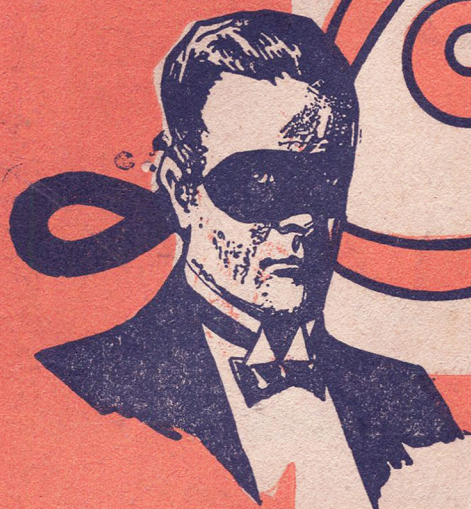

ELKE WEEK VERSCHIJNT EEN NIEUW COMPLEET VERHAAL

Lord Raffles

genaamd
RAFFLES
DE GROOTE ONBEKENDE

AAN HET LEVEN HERGEVEN

Fr. 2. —

„Wat heeft dat te beteekenen?” riep de jongeman uit.

No. 1317.

13 Juni 1939

NIEUWE SERIE

AAN HET LEVEN HERGEVEN

13 Juni 1939.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

EEN VREEMDE GIDS.

De Pullman-trein reed sedert een paar uren met onverminderde snelheid, die nu en dan tot meer dan negentig kilometers per uur steeg, langs de glinsterende baan, die de havenstad Calais met de Fransche hoofdstad verbindt. Er waren, ofschoon de prijzen voor dezen luxetrein vrij aanzienlijk zijn, veel reizigers, die niet alleen genoten van het uitzicht uit de breede raampjes, maar ook van den gemakkelijken bijna zwevendenden gang van de stalen, uitstekend geveerde wagons met hun breeden doorgang in het midden, en hun gemakkelijke naar alle richtingen draaibare fauteuils.

De trein snelde op dit oogenblik langs het station Creil, dat hij zich niet verwaardigde aan te doen, met een donderend geraas van metaal en zou over een uur het Gare du Nord bereikt hebben.

Bij een der ramen van een eersteklasse afdeling zat een deftig gekleed heer, van middelbaren leeftijd, maar krachtig nog en slank, en die onmiddellijk in zijn geheele voorkomen, den rijken, Britschen edelman verried.

En inderdaad, wanneer de conducteur hem soms naar zijn pas had gevraagd, dan zou hij daarop den naam hebben gelezen van graaf Palmhurst.

Maar de goede man zou niet geweten hebben, dat dit slechts een schuilnaam was. Hij zou zeker heel verbaasd hebben opgekeken, ja, waarschijnlijk zelfs doodelijk verschrikt dadelijk aan de noodrem hebben getrokken, als hij ook maar een oogenblikje had kunnen ver-

moeden dat zich achter dien graaf Palmhurst met zijn afgemeten manieren, zijn monocle en zijn lichtgrijze slobkousen, niemand anders verborg dan John Raffles, de langgezochte tegenstander van Scotland Yard.

Raffles reisde alleen. Hij had zijn trouwen vriend Charles Brand te Londen achter gelaten, en zelfs geen gebruik willen maken van de diensten van zijn goeden reusachtigen chauffeur James Henderson. Wat hij te doen had ditmaal, dat kon hij gemakkelijk alleen doen. Het zou slechts heel weinig gevaar opleveren, alles kon binnen weinige dagen zijn afgelopen en hij kon heel goed gebruik maken van de talrijke verkeersmiddelen, welke Parijs zelve hem opleverde.

Om kort te gaan, Raffles bevond zich op wat men zou kunnen noemen een studiereis.

Door een van die geheimzinnige kanalen, die alleen aan hem en Brand bekend waren, had hij niet lang geleden bericht ontvangen, dat te Parijs een zeer groote zending kostelijke juweelen werd verwacht, omtrent de helft van September, en afkomstig uit Moskou, waar de schat der kroonjuweelen schier onuitputtelijk scheen te zijn, aangevuld als die nog telkens werd door de inbeslagnemingen in de kasteelen der voormalige heerschers over Rusland, van den hoogen adel, en van al degenen, die verondersteld werden, in het bezit te zijn van diamanten, parelen, goud.

Nu pas begon men eerst goed te beseffen, welk een ongehoord groote hoeveelheid aan

juweelen van allerlei aard dat machtige, geheimzinnige rijk van den rampzaligen Czaar Nicolaas II steeds had bevat.

Voor milliarden en nogmaals milliarden roebel aan waarde moest er zich bevonden hebben in de duizenden juweelenkistjes van schoone vrouwen, in de brandkasten der grootvorsten, bij de juweliers, in het bezit van den hoogen en den lagen adel.

Want nu, nog altijd, las men van verkoopen en veilingen van juweelen, ten name en ten voordeele van het Sovjet bewind, en geen sterveling vroeg er ooit naar, hoe die juweelen in hunne handen waren gekomen! De Europeesche juweliers, die van Londen, Parijs, Berlijn, Weenen, vooral ook Budapest en Madrid schenen het de natuurlijkste zaak van de wereld te vinden, kostbaarheden te verhandelen, die klaarblijkelijk afkomstig waren van diefstal. Weliswaar heette die thans heel anders — hij werd bestempeld met den naam van „inbeslag-neming”. Daarmede werd de schijn gered, en de handel ging lustig voort, telkens kwam er nieuwe aanvoer, en de prijs werd zelf een weinig gedrukt door dien onophoudelijken stroom van de prachtigste Russische juweelen.

Telkens geloofde men, dat de voorraad nu dan toch wel zou zijn uitgeput — en telkens stapte er aan een of ander voorstadstation van een der Europeesche hoofdsteden weer een sjofel gekleed mannetje met een sporthemd of een gummiboord aan, een scheefzittende lorgnet op een Aziatischen neus en scheefgelopen hakken, uit een internationalen trein, voorzien van een goedkoop handtaschje, waarin zich voor honderdduizenden marken of miljoenen francs aan juweelen bevond — en een paar dagen later vertrok hij weer naar Moskou, precies zooals hij gekomen was, met zijn sport-hemd en zijn scheefgelopen hakken, maar met bankbiljetten of assignaten in zijn zak inplaats van juweelen.

Soms werd zulk een veiling bekend gemaakt — andermaal, en dit het vaakst, werden de zaken meer in het geheim behandeld, want men was een weinig bevreesd geworden voor de bemoeizucht van de internationale dievenbenden, die geregeld heen en weer reizen tusschen de groote spoorwegknooppunten. Maar voor Raffles bleef nu eenmaal maar zelden iets geheim, en ook van deze zending wist hij iets af. Hij kende zelfs bijzonderheden. Hij wist waar de bringer zou logeeren, wanneer de eerste bijeenkomst zou plaats hebben met een „kongsi”, een soort syndicaat van een viertal rijke juweliers, en waaruit de zending juweelen bestond.

Het was om dit alles nader te onderzoeken, en om daarnaar een soort veldtochtplan te kunnen opmaken, dat Raffles naar Parijs was gekomen, ongeveer een week voor de afgezant uit Moskou verwacht werd.

Mocht het naderhand noodig blijken, dan

zou hij altijd nog gemakkelijk Brand of Henderson, misschien wel beiden, telegrafisch bij zich kunnen roepen. Indien er haast was, zou de gewone vliegmaschine van de Royal Air Service, of een van de K.L.M. de beide mannen in weinige uren bij hem brengen.

Want voor zulke kleinigheden gebruikte Raffles liefst niet zijn eigen pas geheel herstelde, zorgvuldig verborgen vliegmaschine.

De reis was hem niet al te lang gevallen, want hij had eerst een belangwekkend gesprek gevoerd met een Franschen geleerde, die te Calais was ingestapt, en pas te Montdidier den trein verlaten had en daarop had hij eenige bladen en tijdschriften gelezen. Geslapen had hij echter niet — want de ervaring had hem geleerd, dat slapen in de groote internationale treinen tegenwoordig niet geraden is — althans niet in een bijna geheel verlaten coupé, waar binnen men onmogelijk zeker kan zijn van zijn medereizigers.

En het was ook nog nacht geweest, toen de trein Calais verliet.

Nu echter stond de zon reeds een half uur aan den hemel, en Raffles gevoelde zich in het minst niet vermoeid of slaperig, want hij had voldoende rust genoten in zijn hut aan boord van de Kanaalboot, die hem van Dover naar Calais had gebracht.

De trein raasde reeds voorbij de eerste huizen van Saint Denis, en Raffles begon zijn weinige bagage bijeen te zoeken.

De huizen namen in aantal toe, zwart beroekt, leelijk en somber — de voorsteden van het noorden! Met reclames beschilderde schuttingen, ontzaglijke stapels steenkolen en sintels, opslagplaatsen, loodsen, en tenslotte — het zwart beroekte Gare du Nord.

Voor dengeen, die voor het eerst Parijs bezoekt, maakt dit station, bij het verlaten ervan, al een zeer teleurstellenden indruk. Het ziet uit op een smal zijstraatje, en pas na vijf minuten loopens bereikt men de Rue Lafayette, die ook al niet bepaald uitlokkend is. Neen, de ontvangst daar in het noorden is niet wat men hartelijk en uitnoodigend noemt!

Maar Raffles lette daar reeds lang niet meer op. Hij was te vaak Parijs langs dezen kant binnengekomen, en hij wist dat reeds tien minuten verder met tram of taxi de drukke, lichte, uitbundige straten en boulevards hem zouden wenken en toelachen!

Hij had niet van te voren een hotel besteld, daar hij alles wilde nalaten wat hem naderhand misschien in verdenking kon brengen, en hij wist dat dit ook niet noodig was, want de groote reistijd was voorbij, en hij zou gemakkelijk weder een kamer kunnen krijgen in het Grand Hotel, waar hij vaak zijn intrek nam, als hij reisde onder den naam van graaf Palmhurst.

En Raffles bleek juist te hebben gezien. Hij kreeg zelfs dezelfde kamer die hij een maand

of vier geleden gedurende eenige dagen bewoond had. Zij had een balkon dat uitzicht gaf op een groot stuk van de groote Boulevards, en op een stuk van de Place de l'Opéra, waar reeds op dit uur een overstelpende drukte heerschte. Daar Raffles in den trein op zijn Fransch ontbeten had, dat wil zeggen met een kop chocolade en een paar beschuitjes, zoo haastte hij zich het evenwicht te herstellen, door een vroege lunch in een der groote restaurants, en daarna begon hij onmiddellijk met hetgeen hij zich had voorgenomen.

Misschien behandelen wij, aan de hand van hetgeen Charles Brand hieromtrent heeft genoteerd, die aangelegenheid van de Sovjet-Diamanten nog wel eens afzonderlijk. Belangwekkend was de zaak zeker genoeg. Zij staat echter in een volkomen los verband met het eigenaardige avontuur, hetwelk Raffles in de Fransche hoofdstad beleefde, dat hij zelf van veel grooter belang vond, en zoo gaan wij dan voorloopig met stilzwijgen de kwestie van de juweelen voorbij, stippen alleen maar aan, dat zij een voor Raffles volkomen bevredigend verloop had, springen van dien dag een uur of acht over, welke Raffles besteedde aan een grondige bestudeering van zijn onderwerp, en vinden hem terug in de eetzaal, rood en goud, van het Restaurant Royal, een van die hoe langer hoe zeldzamer wordende kleine eetpaleisjes, waar men inderdaad nog zorg en aandacht besteedt aan het menu.

Waar het eigenlijk oorspronkelijk aan gelegen heeft — Raffles, die toch een goed inzicht had in de menschelijke natuur, heeft dit nooit met zekerheid geweten, maar een uitnemend elegant gekleed heer, eenige tafeltjes van hem af, keek hem gedurende eenigen tijd reeds strak en onderzoekend aan, als iemand die een gelaat zorgvuldig bestudeert, en toen stond hij op, betaalde den kellner, en kwam langzaam naar het tafeltje van Raffles toe.

Hij maakte een hoffelijke buiging, en Raffles merkte op, hoe uitstekend gesoigneerd de heele persoon van dien man er uit zag, van zijn gepolijste nagels af, tot aan de scheiding in zijn glanzend haar, van zijn glimmende lakbottines, tot aan zijn elegant soiréecostuum dat hem als gegoten aan het slanke, een beetje verwijfde lichaam zat.

Toen boog die elegante Parijzenaar zich wat voorover, en vroeg in het voortreffelijkste Engelsch dat men zich denken kan en heel zacht:

— Mijnheer is Engelschman! Kan ik mijnheer soms een genoegen doen met een bezoek aan een club?

Nu was Raffles niet zoo dwaas, te gelooven dat hij, zelfs al was hij uitstekend vermomd, een Parijsche type bezat. Het toeval had hem dus waarschijnlijk parten gespeeld en zijn uiterlijk inderdaad zeer Engelsch doen blijven.

Maar er was nog iets anders.

De vrager had Raffles op een zeer bijzondere wijze aangezien, toen hij de vraag stelde.

En deze begreep onmiddellijk, dat er natuurlijk geen gewone sociëteit bedoeld werd, maar iets bijzonders, iets merkwaardigs — en denkelijk iets verbodens!

Misschien een van die Cercles privé, die wij maar niet nader zullen omschrijven, die van verschillenden aard zijn en waarvan Parijs er vrij wat bezit — zooals trouwens iedere andere groote stad, en die in hoofdzaak door vreemdelingen bezocht worden.

Onwillekeurig keek Raffles heel even in den spiegel die naast hem hing.

Had hij dan werkelijk iets in zijn grime, in de uitdrukking van zijn gelaat, hetgeen dien man, dien hij in het geheel niet kende, aanleiding kon geven, hem naar verboden vermaken te lokken?

Het moest wel zoo zijn! Bij toeval moest hij, toen hij zich vermomde, iets in zijn trekken hebben gelegd, dat wees op zucht naar buitensporige vermaken, wonderlijke uitspattingen.

In ieder geval — hij had den geheelen avond voor zich, hij wist onder het diner reeds niet met zekerheid wat hij eigenlijk doen moest, naar een onbeduidende revue met veel klatergoud gaan zien, of naar den schouwburg gaan, en zoo besloot hij dus dien man niet aanstonds af te wijzen.

Hij had wel onmiddellijk begrepen, een van die nieuwerwetsche gidsen door Parijs voor zich te zien, die er niet aan denken, de aandacht van de politie meer op zich te vestigen dan noodzakelijk is, door zich in een uniform te steken, en een pet op het hoofd te drukken met den naam van een of ander reisbureau er op.

De moderne maatschappij kent heel andere figuren! Dit was ongetwijfeld een van die hypermoderne wegwijzers, die zich zelfs in het fijnste gezelschap kunnen vertoonen — al is het dan ook niet heel lang achter elkaar, want in negen van de tien gevallen schuilt de beschaving alleen maar aan de oppervlakte, en kenmerkt zij zich door een keurige scheiding en een behoorlijke houding, om te verdwijnen, zoodra de man — menigmaal is het tegenwoordig reeds een vrouw! — tien minuten achtereen het woord moet voeren!

Raffles keek dus terug, om een beetje tijd te winnen, keek in het bleke gladgeschoren gepoederde en bijgeverfde gelaat, dat in afwachting naar hem was toegewend, en vroeg toen nuchter:

— Wat voor een soort club?

De ongeroepen gids kwam nog een weinig meer naderbij, en antwoordde fluisterend met zijn innemendsten glimlach:

— O, ik zou mijnheer kunnen brengen naar gelegenheden waar om hooge inzetten gekaart wordt — maar ik heb den indruk, dat ik mijnheer misschien meer zou gerieven met de

bezichtiging..... van een sneeuwlandschap.

Weer die eigenaardige blik!

Nu klonk die uitnoodiging voor een oningewijde al heel zonderling — want al had de zomer plotseling plaats gemaakt voor een vroege herfst — van sneeuw was toch nog volstrekt geen sprake!

Maar Raffles was wel ingewijd! Hij wist waarover het ging. Hij had den eigenaardigstekenden blik gezien, en den nadruk op het laatste woord gehoord.

Witte sneeuw — dat pleonasme duidde immers niets anders aan dan de verderflijke cocaïne, die op weg was, een groot gedeelte van de Parijsche bevolking aan te vreten en uit te mergelen en voorgoed krachteloos te maken.

„Coco” was de andere naam voor het ellendige goed, nog erger bijna dan de morphine, erger nog dan de opium, die reeds zoovele honderdduizenden slachtoffers hebben gemaakt met hun beiden.

En weer keek Raffles in den spiegel. Hij kon toch eerlijk gesproken, in zijn gelaat volstrekt niets ontwaren dat op misbruik van cocaïne wees. Zijn oogen stonden niet dof, zijn oogleden trilden niet, zijn wangen waren behoorlijk gevuld, het vleesch was stevig, het tandvleesch was behoorlijk gekleurd, zachtrood, en hij bezat nog al zijn tanden.

Hij had evenmin dat onophoudelijke trillen van de handen, en dat schichtige achteromzien, met een doodsbanige uitdrukking in de oogen, dat eigen is aan den morphinomaan en aan den cocosnuiver.

Nu, met wat goeden wil — een paar diepe groeven langs den neus konden wijzen op misbruik van verdoovingsmiddelen. En in ieder geval had Raffles zijn besluit reeds genomen.

Hij wenkte den kellner, betaalde, nam zijn hoed, en zeide bedaard tot den zonderlingen gids:

— Ik zal gaarne van uw aanbod gebruik maken, mijnheer! U is een gids?

— Een gids — maar een zeer moderne, mijnheer! Ik kan u Parijs laten zien, tot op den bodem!

Raffles zeide maar niet, dat hij de stad reeds voortreffelijk kende, en vroeg alleen:

— Waaruit leidde u af dat ik een Engelschman ben?

— Uit de manier waarop u uw sinaasappel gepeld heeft, mijnheer! antwoordde de gids met een glimlachje. Alleen een Brit pelt eerst de heele vrucht, haalt dan met een mes zorgvuldig de vezels van den gepelden appel, en deelt hem in partjes. Veel Hollanders doen het ook. De Duitscher snijdt zijn sinaasappel met schil en al in vier gedeelten — de Parijzenaar schilt hem alsof het een knol was!

— Dat hebt gij dan knap ontdekt! antwoordde Raffles. Waarheen zult gij mij geleiden?

— Pardon, maar dat moet gij aan mij over-

laten! Dat moet een kleine verrassing voor u blijven!

Dit antwoord beviel Raffles eigenlijk maar half.

Hij nam den man eens op, die nu naast hem liep, na zijn overjas met een eleganten zwaai over zijn arm te hebben geworpen, en zich den hoogen, glanzenden hoed behoedzaam op het keurig geborstelde haar te hebben gezet.

Hij kon een man van een jaar of vijf en veertig zijn, hij was klein en mager, en kon een rayonchef, een hoofdbediende van een juwelier, maar ook de niets uitvoerende telg van een graaf zijn. In ieder geval zag hij er volstrekt niet uit als een geweldenaar, die dadelijk met vuurwapens aan den gang zou gaan!

Maar Raffles wist dat die schijnbaar zoo kalme, fijne, magere mannen dikwijls het allergevaarlijkst zijn.

En in ieder geval nam hij zich voor, zich in acht te nemen.

Buiten gekomen wilde hij een taxi wenken, maar zijn gids hield glimlachend de hand op en zeide:

— Pardon mijnheer! Gij zult wel begrijpen dat ik maar niet de eerste de beste chauffeur dien ik niet ken, maar naar een bij de wet verboden club laat rijden! Gij zult mij toestaan, van mijn eigen auto gebruik te maken!

Hij stak even de hand op, en uit de file aan de overzijde maakte zich dadelijk een zeer fraaie, gesloten wagen los, die zonder eenig gerucht als het ware kwam aanzweven, en met een heel zacht gegrom van den motor stilhield, vlak voor de beide wachtenden.

En Raffles maakte bij zichzelf de opmerking, dat het beroep, dat die man uitoefende, allicht weinig eervol was, maar hem in ieder geval geen windeieren legde.

Natuurlijk — tenzij de club zelf hem dit voertuig ter beschikking stelde! Want zulke dingen geschieden te Parijs, zoogoed als te Weenen en te Berlijn — veel meer dan men zoo zou denken!

Raffles stapte in, op een uitnoodigend gebaar van zijnen mentor, en kwam achter den keurig en toch eenvoudig geuniformden chauffeur te zitten, die zich zelfs niet naar hem had omgewend. Want het was een wagen met inwendige besturing, en dat was alweer een geruststelling, want met gas zou men in ieder geval wel niet werken, daar dan ook de bestuurder bewusteloos zou worden, en Raffles kon hem daarbij goed in het oog houden.

De man had zijn instructies natuurlijk reeds ontvangen, want hij bracht zijn mooien wagen dadelijk weer in beweging, en die gleed nu zonder een enkelen schok over het houten plaveisel van de Groote Boulevard.

Maar nauwelijks had de auto de Place de la Republique bereikt, of door een enkele handbeweging van den chauffeur vielen overal de gordijntjes met een licht klapje neer, zoodat er

alleen vlak voor zijn eigen gezicht een klein vierkantje vrijbleef waardoor hij kon zien. En tegelijkertijd begon de auto sneller te rijden.

— Gij moet u volstrekt niet ongerust maken, begon de gids weer, met zijn raadselachtig glimlachje. Het heeft niets te beteekenen, maar wij zijn natuurlijk wel verplicht, te betrekken dat gij, althans den eersten keer, en alvorens wij eenige inlichtingen hebben kunnen inwinnen, den weg naar onze club zoudt kunnen terugvinden. Bij het heengaan zult gij, althans wanneer gij dan nog weet wat gij doet, opnieuw de auto tot uw beschikking krijgen, om u naar de Boulevards terug te rijden.

Het was duidelijk — de man hield zijnen nieuwen vriend voor een verwoed morphine-man! En bedwelmde hij zich eenmaal in dat huis, dan was hij verder ongevaarlijk, want de leden zelven, verslaafd aan hun hartstocht, zouden er zich wel voor wachten, dit verblijf aan de politie te verraden.

En verder begreep Raffles dat de stof daar ook geleverd en verkocht moest worden, want een club van personen zou natuurlijk niet ver-

boden worden, alleen maar omdat al de leden coco snuiven! Het strafbare zou natuurlijk schuilen in de omstandigheid dat er in het clubgebouw „witte sneeuw” te krijgen was, dien men ook ter plaatse aanstonds kon nuttigen, misschien wel tevens met opium en morphine.

Er werd verder maar heel weinig meer gesproken, en na een rit van bijna een half uur hield de auto stil voor een oud en tamelijk smal huis in een wijk, die Raffles voor Neuilly of Auteuil aanzag, want hij had den indruk, in zuid-westelijke richting te hebben gereden.

Hij kreeg zeer weinig tijd om zijn omgeving op te nemen, want de huisdeur was al geopend nog voor de auto goed en wel stilstond, en nu stond hij in een vestibule, niet al te helder verlicht, gaf daar zijn overjas en zijn hoed af, zijn gids nam hem onder den arm, voerde hem een breede trap op, stak een portaal over en wierp een deur open van een groot, helderverlicht vertrek, met de grootste weelde gemeubeld.

En wat Raffles daar zag, deed hem huiveren van ontzetting en het diepste medelijden tevens.

HOOFDSTUK II.

HET RIJK VAN DEN DOOD.

De kamer — beter kon men spreken van een zaal — was zeker wel vijfentwintig meter lang en bijna even breed. Zij had hooge ramen, boogvormig, zooals Raffles dadelijk opmerkte, die nu echter door gordijnen waren afgesloten, gordijnen van een zachte tint, om de oogen niet te vermoeien, en van rijk damast. Op den vloer lag een havannakleurig, dik tapijt.

In het rond stonden gemakkelijke sofa's, en diepe, tot liggen ook geschikte leunstoelen. Gewone stoelen zag men er maar zeer weinig. Er waren zes, zeven tafels, groote en kleine, van een zeer fraaie houtsoort, en waaraan eenige personen lusteloos om blijkbaar zeer hooge bedragen speelden.

Recht tegenover de deur, waardoor Raffles was binnengetreten, hing een portière neer, eveneens van bruin damast, die deze zaal dus blijkbaar afscheidde van één of nog meer andere vertrekken.

Een elektrische kroon in het midden en een aantal wandarmen verspreidden een helder maar niet al te schel licht. Nergens behoefden de vermoeide oogen in het gloeiende spiraaltje van een onbeschermd elektrische lamp te kijken.

Maar dit alles was zeker niet in staat, afschuw en medelijden op te wekken!

Dat waren de ongelukkigen, die zich in die zaal bewogen!

Dit woord is niet op zijn plaats, want verre weg de allermeeften van hen die daar aanwezig waren, zaten of hingen op de sofa's, en in de diepe stoelen, pratend op gedempten of zonderling schellen toon met elkander, of wel zij staarden maar voor zich uit.

Al die menschen, mannen en vrouwen, behoorden tot de hoogste standen, tot de rijke burgerij, te oordeelen naar hun kleederen.

En allen hadden zij dit met elkander gemeen: een wasachtige, schier doorschijnende huid, hier en daar groezelig gevlekt, spitse, puntige neuzen, zooals de dood ze boetseert in het gelaat van den mensch, oogen, die flets waren of met een ziekelijken glans schitterden, gerimpelde voorhoofden, gebogen ruggen en vaak een uitdrukking van stomme, eindeloze wanhoop of van volslagen idiotisme en versuffing.

Het geleek een troep schimmen, een troep spoken, akelige geestesverschijningen, die daar langzaam, met afgemeten gebaren rondgingen, alsof zij reeds aan de wereld waren afgestorven.

De meeste dames droegen sierlijke avond-toiletten, en waren schrikbarend mager, van die ziekelijke magerheid, die het gevolg is van sloopende ziekten, van langdurigen hongers-

nood. De heeren waren in avondtoilet.

Er waren een paar uitzonderingen op dien regel. Raffles zag twee vrouwen, in weinig beter dan voddën gekleed, en pas naderhand vernam hij, dat de oudste een der naaste bloedverwanten was van de hertogin d'Uzes, en zelf gravin, en dat de jongste geparenteerd was aan een der Fransche ministers van het oogeblik en millioenen had bezeten.

Thans waren zij menschelijke wrakken, de morphine had beiden onverbiddelijk in haar klauwen gegrepen en zij waren tot een toestand van bijna volslagen idiotisme geraakt, waaruit niets haar meer kon redden.

Ook was er nog een man, in een slobberige smoking vol vetvlekken, met verward haar, die hem naderhand werd aangewezen als „Comte de Chante-Grellet,” den laatsten afstammeling van een eertijds roemruchtig en zeer oud adellijk geslacht der Vendée.

Zijn gids sloeg hem een oogenblik nieuwsgierig gade en zei toen, wijzend op de portière:

— Wanneer mijnheer verkiest kan hij door die portière gaan — men zal hern dan wel terecht wijzen wat hij moet doen om..... zich te verschaffen wat hij wenscht. Wanneer gij wilt vertrekken behoeft gij dat slechts te zeggen aan den portier bij den anderen uitgang. Door deze deur, eenmaal achter u gesloten zijnde kunt gij niet meer heengaan, den eersten keer. Ik voor mij heb thans mijn taak volbracht en wensch u een aangename avond!

— Maar moet ik dan mijn naam niet in een register plaatsen? Word ik zonder meer aangenomen in deze club? Moet ik niet worden voorgesteld aan den voorzitter?

Weer gleed datzelfde vreemde lachje over het gelaat van zijnen leidsman, toen deze ten antwoord gaf:

— Om zulke uiterlijkheden bekommeren wij ons hier niet, mijnheer. Iedereen is hier gelijk. Gelijk voor het oog van Koningin Coco!

Toen kuchte de man even, en Raffles begreep, wat er van hem verwacht werd. Hij duwde den diep buigenden gids een goudstukje in de handen en deze verdween geruischloos om uit te gaan op nieuwe slachtoffers.

En nu was Raffles alleen en keek nogmaals rond en plotseling viel hem een gelaat in het oog, dat aanstonds grooten indruk op hem maakte.

Het was dat van een nog jongen man, die niet heel veel ouder kon zijn dan twee- of drie en twintig jaar, fijn, aristocratisch, maar met in de oogen reeds de uitdrukking van sufhed, van onbewustheid, die zoo kenmerkend is voor den slaaf der morphine.

En een diep, hartelijk medelijden welde op in het hart van Raffles, toen hij dien goedgekleeden knaap zag, rijk zeker, maar willoos, die, als hij niet zeer spoedig werd bevrijd uit de kluisters van zijn hartstocht, binnen weinige jaren ten doode zou zijn gedoemd.

Hij zat geheel alleen, scheen zich met niemand te bemoeien, en keek lusteloos toe bij het pokerspel van drie dames en een heer, die met de grootste onverschilligheid stapeltjes goudgeld verschoven, nu en dan onbedaarlijk geeuwend.

Maar een andere jongeman voegde zich bij den bleeken knaap, die zooeven de portière had opgelicht en zoo de zaal was binnengekomen.

Hij was grooter dan de ander, ook veel donkerder, en eerder van een Italiaansch dan van een Fransch type.

De zwarte boog zich over den blonde heen, praatte even met hen, maar het gesprek scheen niet bijzonder te vlotten, en de zwarte wendde zich al spoedig af en keerde zich naar een groepje dames, die bij elkander gezeten waren en hem blijkbaar vol vreugde in hun midden namen.

Met een enkelen oogopslag had Raffles gezien, dat de zwarte hier niet behoorde. Hij had een volkomen normale uitdrukking op zijn gelaat — dat wel niet dadelijk een sympathieken indruk maakte, maar waarop dan toch niets te lezen viel van sloopende, de zenuwen vernielende hartstochten. Hij liep kaarsrecht, zijn bewegingen waren krachtig en goed bestuurd, zijn donkere oogen stonden wijd open en schitterden, en aan zijn handen was geen spoor van ook maar de geringste beving te bespeuren.

Wat deze man hier uitrichtte was dus niet recht duidelijk.

Behoorde hij wellicht tot het personeel? Dat was niet aan te nemen, tenminste wanneer men mocht afgaan op de gemeenzaamheid, waarmee hij zooeven den blonde had toegesproken.

Raffles zag dat hij zich even onderhield met een vrouw, die zeker niet ouder kon zijn dan een jaar of vijf en twintig, ofschoon haar houding reeds gebogen en haar gelaat verlept was, en die nog niet lang geleden zeker mooi was geweest, want haar trekken waren regelmatig, haar oogen groot en donker.

Raffles kreeg vluchtig den indruk, voor een kort oogenblik, dat die twee over hem spraken, want zij keken tegelijk even zijn richting uit, wisselden toen weer eenige woorden; de man reikte haar de hand, keek nog eens naar den blonde — en toen was hij plotseling verdwenen.

Hij kuierde op zijn gemak door de zaal, waar slechts zeer weinigen notitie van hem namen. De meeste aanwezigen immers bevonden zich reeds in een toestand van halve versuffing, of, juist integendeel, in eenen staat van buitensporige opwindig, alsof zij heftig verontwaardigd of overdreven vroolijk waren, zoodat hunne oogen koortsachtig schitterden, en zij zich onmogelijk stil op dezelfde plaats konden houden.

Zoo kwam hij dan ook in de buurt van den blonden knaap, die daar maar voor zich uit zat te kijken, slap in zijn stoel geleund, met

de witte, smalle, aristocratische handen de uiteinden der leuning en omvattend, en het hoofd op de borst.

Hij was klaarblijkelijk een lid van de hoogste kringen, misschien wel van den adel, want zijn gelaat was fijn, bijna vrouwelijk zacht.

Raffles bemerkte in het langsloopen dat hij een enkelen kleinen, maar zeer fraaien diamant in zijn overhemd droeg, bijwijze van knoopje, en dat er aan zijn ringvinger een zeer fraaie ring in den vorm van een slang, die zichzelf in den staart bijt, schitterde. Zelfs zoo uit de verte en met een vluchtigen blik kon Raffles wel zien dat het een uitnemend kunstwerk was, zeker een familiestuk of iets dergelijks, want het maaksel was verre van modern.

En Raffles overwoog bij zichzelf dat het voor dien bleeken knaap te hopen was, dat er zich geen kapers op de kust bevonden, geen straatschuimers, als hij zoo aanstonds dit huis weer zou moeten verlaten. Het was duidelijk dat hij rijk was, te oordeelen naar de kostbare juweelen die hij droeg.

Hij scheen hier verder geen vrienden of bekenden meer te hebben, want niemand nam eenige notitie van hem, en met den zwarten heer scheen ook alle bescherming te zijn verdwenen.

Er was iets in het gelaat van den jongen man, dat Raffles aantrok en hem ondanks zichzelf bewoog, nog eens op zijn schreden terug te keeren.

Ditmaal nam de blonde een weinig notitie van hem, en hief heel even het gelaat naar hem op, en Raffles zag in twee groote, blauwe oogen, die vroeger misschien vol uitdrukking en levendig waren geweest, maar hem nu onverschillig aanstaarden.

Afschuw en medelijden vervulden Raffles' hart. Hoe vreeselijk zag de toekomst er uit van dezen knaap, indien hij voortging op dezen weg, waarop spoedig geen terugkeeren meer zou zijn — misschien na een jaar, misschien binnen een nog veel korteren tijd.

Bezate die knaap dan geen ouders meer, die hem weerhielden, geen zuster, geen vrouw, geen vriendin, die invloed op hem uitoefende en hem weerhield? Want zelfs de leek moest aan het uiterlijk van dezen man zien, aan welke doodelijke hartstocht hij ten offer was gevallen! Zoo talrijk zijn te Parijs reeds de ongelukkigen, die verslaafd zijn aan een bedwelmingsmiddel, dat men ze op den Boulevard reeds met den vinger kan aanwijzen, dermate karakteristiek zijn de kenteekenen van hun kwaal.

En Raffles nam zich voor, eens wat nauwkeuriger acht te geven op dien eenzame, die daar zoo roerloos en afgemat in zijn stoel hing, alsof hij pas herstellende was van een uitputtende ziekte. Toen sloeg hij de portière terzijde, die zijn gids hem had aangewezen, en nu bevond hij zich in een zijvertrek, bijna zuiver rond,

heel wat kleiner dan de zaal, die hij zooeven verlaten had, en vanwaar wederom een ander deur, die toevallig juist openging, toegang gaf tot een vertrek, waar niets anders stonden dan gemakkelijke rustbanken, en waar een dichte, benauwde nevel hing. Dat was de rookkamer voor de opiumschiivers.

Er liep bijna aanstonds een kleine man op Raffles toe met een Japansch uiterlijk, wiens hoofd hem nauwelijks tot aan de oksels reikte en die hem toefluisterde, zijn zwarte, glinsterende oogen naar de zijne opgeheven:

— Coco? Morphine? Opium? Absinth?

En de kleine man met zijn gele huid maakte een uitnoodigend gebaar naar den tegenovergestelden wand, waarin hij nu pas een zeer klein en blijkbaar heel stevig luikje ontwaarde dat juist geopend werd voor een anderen Japanner, juist zoo gekleed als de eerste, dat wil zeggen in een lange, zwarte kimono, met gouden figuren versierd, zoodat hij daarachter heel even een tanig, rimpelig gezicht kon zien, toebehoorend aan een ouden man, die een Japanner door het luikje heen een zeer klein pakje toeschoof, hetgeen deze scheen te betalen met een koperen fiche, juist zooals de kellners in de café's het doen.

Raffles trad naderbij, en hij zag tot zijn verbazing dat het luikje zoowel als de geheele kamerwand van ijzer of staal waren.

Waarschijnlijk was dit alles zoo ingericht met het oog op de mogelijkheid van een overval door de politie. Dan werd het luikje zeker van achteren stevig gesloten en in den tijd die de politie noodig had om het te forceeren, kon de man met het tanige gelaat gemakkelijk den geheelen voorraad narcotica in veiligheid brengen. Wie weet waren er, ingeval van nood, voor de bezoekers ook wel sluipwegen naar buiten, die echter alleen aan de goede klanten werden onthuld.

De Japanner die het kleine pakje had aangenomen, gaf het aan een kleine, gezette dame, die er vol ongeduld op scheen te wachten, terwijl er zenuwachtige rillingen liepen over haar pafferig, bleek gelaat met de groene wallen onder de oogen, die niets anders schenen te zien dan dat heele kleine pakje, dat de zoo vurig begeerde „sneeuw” bevatte.

En Raffles zag haar wegwankelen, zoodra zij het betaald had en den Japanner driftig uit de vingers gerukt, om in een stil hoekje van de groote zaal het doodelijke poeder op te snuiven.

Hij had eenige moeite, zich van den kleinen Japanner af te maken, maar toen hij zag dat de kleine man wantrouwend werd, kocht hij, om dat wantrouwen te sussen, eenige grammen coco, waarvoor hij vijftig francs moest neertellen, en begaf zich toen weer in de groote zaal terug, en hij voelde de zwarte oogjes van den Japanner als het ware in zijn rug priemen. De man vroeg zich zeker af, wat die krachtig

gebouwde gezonde Brit in dit hol van ellende en vergetelheid kwam uitrichten.

Maar hij wist meesterlijk het gebaar te imiteeren van den man die het poeder opsnuift, en gerustgesteld liet de kleine Japanner de portière weer dichtvallen.

Raffles had zich een plaats gekozen, op nauwelijks zes passen afstand van den blonde, en kon hem vlak in het gelaat zien. En hij zag onmiddellijk dat de jongeman zich van zijn aanwezigheid bewust was, en nu met zijn blauwe oogen vol aandacht naar hem staarde, terwijl er tegelijkertijd een smartelijke trek over zijn gelaat vloog, snel als een schaduw van een wolk voorbij de zon.

Zoo keken zij elkander wel een minuut lang zwijgend aan, en eensklaps richtte de jongeman zich overeind, maakte zijn kurkdroge lippen vochtig, en vroeg toen met die eigenaardige, klankloze stem, die aan alle morphinisten en coco-snuivers eigen is:

— Hoe lang?

Raffles begreep aanstonds dat de ander wilde weten, hoe lang hij aan het misbruik verslaafd was, en hij antwoordde op goed geluk, om de kennismaking te kunnen aanknoopen:

— Drie maanden!

De ander scheen verbaasd te zijn.

— Drie maanden al — en nog zoo frisch, en zoo frisch? Wel, ik ga mijn zesde maand in — en misschien zal het de laatste al wel zijn, mijnheer! Zes maanden! En daarvoor — daarvoor — ik kan het mij niet goed meer herinneren, maar het lijkt me alles vol zon en licht te zijn, daarvoor!

Hij had met een afwezig gebaar de hand over het voorhoofd gestreken, en het volgende oogenblik scheen hij alweer vergeten te zijn wat hij zooeven gezegd had, want hij begon op een zonderlinge, onaangename manier te lachen, en hernam:

Als u nog kunt, mijnheer, dan zou ik er maar mee ophouden! U ziet er uit of u nog terug kunt! Ik kan het niet meer — voor mij is het te laat! Ik ben opgeteekend, in het groote register! Voor de haaien, mijn waarde heer — voorgoed geboeid, haha!

Het was een schril, akelig lachje, als van een heel oud mannetje, en Raffles keek den jongeman eens aandachtig aan. Zeker, hij was ver heen, heel ver al — maar nog niet reddeloos verloren. Er zijn morphinomanen, voor wie de onthouding doodelijk zou zijn, en die inderdaad „opgeschreven” zijn, onverschillig of zij met hun verschrikkelijke passie ophouden, dan wel er mee doorgaan.

En Raffles zei, zijn stoel wat naderbij trekkend en op een toon van den grootsten ernst:

— Voor u is het evenmin te laat! Het zal u niet schaden, als gij u werkelijk ernstig voornemt, u te doen behandelen! Gij weet natuurlijk dat er kuren zijn, die den snuiver of den opiumrooker kunnen genezen — mits hij niet

te lang talmt en zich ook vast voornemt, de voorschriften zeer nauwkeurig te zullen volgen!

De jongeman had blijkbaar in de grootste verbazing toegeluisterd, en staarde Raffles nu strak aan, alsof hij een zonderling, vreemd schepsel zag. Toen begon hij langzaam het hoofd te schudden, een heelen tijd achtereen, blijkbaar vergetende waarom hij er eigenlijk mee begonnen was, en hakkelde daarop:

— Ik kan mij niets meer voornemen mijnheer! Slap als een vaatdoek, ha ha! Ik heb geen wil meer — geen besef om iets te willen — het is soms alsof ik in een dikke mist loop — en mijn hersens, voor zoover ik die nog heb, die zijn ..... juist als watten in mijn hoofd..... en wat mijn wilskracht betreft..... die is..... zooals ik zei..... waar was ik ook weer?

Hij begon in zichzelf te mompelen en Raffles begreep, dat het hem verder onmogelijk was, den draad van zijn gedachten vast te houden. Zelfs dit korte gesprek scheen hem al zeer te hebben aangegrepen. Er kwamen vlammerige bloesjes op zijn bleke wangen. En toch had Raffles de overtuiging, dat deze jongen te redden was en dus ook gered moest worden, desnoods ondanks zichzelf.

Welk een misdaad tegenover de natuur, zich over te geven aan deze ellendige harts-tocht, die het lichaam sloopt zoowel als den geest, en van den geniaalsten mensch, van den krachtigsten reus, binnen kort een wrak, een vod maakt!

Hij schoof nog wat naderbij en legde zijn hand, waarin het leven warm klopte, op de ijsskoude vingers van den ander, die bij de aanraking terugbeefde, alsof hij geslagen werd.

En zijn stem had een klank van oprechte sympathie toen hij zei:

— Ik ben, onder meer, geneesheer! Zoudt gij niet willen trachten, beter te worden? Geld vraag ik u niet — alleen de toezegging dat gij uw best zoudt willen doen?

Maar de ander schudde mismoedig het hoofd en antwoordde dof, recht voor zich uitstarend, dwars door de zaal heen:

— Te laat! Ik ben met vele banden gebonden! Ik kan niet meer terug. Misschien — als ik mij elders bevond, buiten deze vervloekte stad met haar verzoeking — maar het is me juist onmogelijk, ik acht er mij niet toe in staat om..... wat wilde ik ook weer zeggen.....

— Hoe heet gij? vroeg Raffles, zonder zijn oogen van het bleke gelaat af te wenden.

Het scheen den ander nogal wat inspanning te kosten om zich zijn naam te herinneren en toen antwoordde hij, na zijn hoog voorhoofd tusschen zijn spitse vingertoppen te hebben vastgegrepen:

— Ik heet Edmond Hébrard de Villeneuve. Raffles schrikte.

De naam, die hem daar genoemd werd, behoorde aan een der oudste, edelste geslachten

van Frankrijk. In de kronieken van 900 werd die naam reeds vermeld als een der leenheeren van Karel Martel. En dit was een loot van dien edelen stam!

En vaster dan ooit nam hij zich voor, alles in het werk te stellen om althans deze ongelukkige, die nog gered kon worden, ook weg te rukken

uit de klauwen van de verlokkende fee met den giftigen adem.

Hij keek op en rondom zich, als om reeds naar den uitgang te zoeken.

Bij de portière zag hij den zwarte staan.

Hij was blijkbaar zooeven binnengekomen, en keek strak naar de beide mannen.

HOOFDSTUK III.

DE AASVOGEL.

Het was den volgenden dag omstreeks drie uur in den middag toen een toestel van de Engelsche Luchtvaart Maatschappij elegant en zonder een enkel schokje neerstreek op het vliegveld van Le Bourget bij Parijs.

Er stapten achtereenvolgens een zestal reizigers uit, die dadelijk in handen vielen van de ijverige douanen, en onder hen bevonden zich twee mannen, die blijkbaar bij elkander hoorden, een jonge nog, met blauwe oogen en blond haar, de ander vrij wat ouder, zeer groot en breed, met spieren als kabeltouwen en een nek als een stier.

Zoodra ook deze beiden de douaneformaliteiten achter den rug hadden en door het witgeschilderde hekje waren gegaan, werden zij verwelkomd door John Raffles, die hen dadelijk terzijde voerde en met zachte stem tegen den kleinste der beide mannen begon.

— Welkom hier, Brand! Ik ben blij, dat je aanstonds gevolg hebt gegeven aan mijn telegrafische uitnoodiging! Was de reis goed, Henderson?

— Goed — maar een beetje langzaam, mylord! antwoordde de reus, met een grijns-lach. Ons eigen toestel gaat vlugger!

— Misschien zullen we het dezer dagen wel noodig hebben, James! verklaarde Raffles glimlachend.

— Alles is hier toch hoop ik in orde? Toch niets ernstigs aan de hand? vroeg Charles Brand, een beetje ongerust naar Raffles opziende.

— Alles is in de meest volmaakte orde, mijn waarde! Ik ben tevreden met mijn onderzoek in de bekende zaak, en het is ook niet daarom, dat ik je verzocht, met de eerste de beste vliegmaschine hierheen te komen. Ik meen echter iets op het spoor te zijn gekomen, dat misschien nog wel belangwekkender is, al zal het zeker heel wat minder voordeelig zijn, dan die zaak van de Sovjetjuweelen. Maar kom mede — het is hier niet de tijd en de plaats om je rustig alles te kunnen vertellen. Daar staat de motorbus al op ons te wachten, die ons naar Parijs moet terugbrengen.

Inderdaad, op het ruime voorplein van het vliegveld stonden de geweldige, zeswielige bussen reeds klaar, om reizigers en bagage over te brengen.

In het voertuig konden zij ook niet praten, want er zaten nog acht andere passagiers in en Brand moest dus zijn nieuwsgierigheid intoomen tot hij zich in zijn logeerkamer in het Grand Hotel bevond, naast die van Raffles gelegen, en er van gescheiden door een tusschendeur.

Maar nauwelijks was dan ook de piccolo weer verdwenen, die zijn valies op den kofferknecht had gezet, of Brand liep haastig op Raffles toe, en zeide op gedempten toon, om buiten de kamer niet te worden gehoord:

— Wat is er! Waarom de plotselinge behoefte aan mijn gezelschap?

— Beklaag je je er over? vroeg Raffles glimlachend.

— Geenszins! Je kunt wel begrijpen, dat het te Londen zonder jouw gezelschap niet bijzonder opwekkend is in dezen tijd! Maar het zal wel iets van belang zijn, dat je mij deed telegrafeeren!

— Dat valt nog te bezien, Brand! Ik verzocht je juist hier te komen, om te kunnen vaststellen of het al of niet belangwekkend word! Voor het oogenblik is mij dat zelf nog onbekend. Ga daar zitten, dan zal ik je de zaak zoo vlug mogelijk uitleggen.

Brand had zich haastig ontdaan van overjas en hoed, en nam nu plaats dicht bij het groote, hooge venster, dat uitzicht gaf op den boulevard.

Raffles keek een oogenblik glimlachend op hem neer, en begon toen:

— Je bent al lang in mijn gezelschap geweest Brand, om niet te weten dat de eene mensch vreemde manieren gebruikt om den andere die hem in den weg is, terzijde te schuiven. Talrijk zijn ook de wijzen om dit te doen, zonder dat de Justitie bij machte is, een vooruit beraamd misdrijf te bewijzen. Iets dergelijks nu meen ik gisteren te hebben ontdekt, louter bij toeval. In den aanvang leek het niet zeer belangwekkend, maar binnen weinige uren had ik een heel warnet van intriges blootgelegd.

Toch is het ook weer heel eenvoudig en infaam, maar geniaal gevonden!

Nu verhaalde Raffles in enkele woorden van zijn bezoek aan het huis in het zuiden van Parijs, gehoorgevende aan een gril, van zijn kennismaking met Edmond Hébrard de Villeneuve en van zijn diep medelijden met dien jongeman. Daarop vervolgde hij:

— Ik bood hem zelf aan hem naar huis te begeleiden, maar dat werd geweigerd. Niet door hem, maar door een vriend van Edmond, en in de hoffelijkste bewoordingen, dat moet ik zeggen. En het woord vriend gebruik ik ook slechts bij wijze van spreken, want die René Maucière is, ik ben er zeker van, een groote schurk, en eerder de doodsvijand van Edmond dan zijn vriend. Bovendien is hij een neef van dien ongelukkige. Hij treedt op als een soort chaperon, doet zijn neef kennismaken met allerlei vermaken, en vergezelt hem ook naar dat huis, naar het schijnt.

— Schuift hij?

— Daarvan is geen sprake! Hij is iemand die zijn vermogens en zijn zinnen goed bijeen heeft, en voor zijn opzet, zijn plannen moet men een helder hoofd hebben. Waarschijnlijk heeft hij andere hartstochten, die mij nog niet bekend zijn — maar de opium en de cocaïne boezemen hem niet de minste belangstelling in — tenzij dan als middel om zich langzaam maar zeker van zijn neef te ontdoen.

— Maar dat is verschrikkelijk — dat is moord! riep Brand ontzet uit. Je wilt mij dus te verstaan geven dat hij met opzet zijn neef bedwelmt en naar den afgrond voert? Waarom dan toch?

— Heel eenvoudig — ter wille van het ellendige geld, dat al het onheil op deze aarde heeft gebrouwen, dat haat en oorlogen verwekt, en menschen als dieren op elkander aanhitst! Ik zal kort zijn, Brand. Edmond moet binnen niet al te langen tijd, ik geloof een maand of drie, een zeer groot fortuin erven. De erflater is reeds gestorven, en moet in zijn testament hebben bepaald, dat de erfenis niet onmiddellijk mocht worden uitbetaald, maar eerst na verloop van zes maanden en dan aan zijn jongsten neef, tenzij die binnen dat tijdsverloop mocht overlijden. In dat geval moest de oudste het fortuin erven! Je ziet, dat dat al heel eenvoudig is. De zaak wordt alleen een tikje ingewikkelder, omdat de erflater zelfs gevallen van waanzin en idiotisme heeft voorzien! Zoo is er gestipuleerd, dat de oudste neef moet optreden als voogd en boedelbeheerder over en voor den ander, ingeval deze niet in staat mocht zijn, voor zijn eigen zaken te zorgen — om kort te gaan, dat hij onder curateele moet worden gesteld! Het mes snijdt dus aan twee kanten. Gaat Edmond niet gauw genoeg dood, dan wordt hij toch in ieder geval suf! Hij is al aardig op weg, het oudste neefje bereikt dus in elk geval zijn doel!

— Maar hoe heb je dat alles in dien korten tijd kunnen ontdekken? vroeg Brand in de grootste verbazing.

— Dat was niet zoo moeilijk. Je begrijpt wel dat ik in dat korte tijdsverloop geen registers heb doorgebladerd, of ongewenschte bezoeken heb gebracht aan notarisbrandkasten! Maar dat testament is tamelijk algemeen bekend, want het werd drie maanden geleden voorgelezen in tegenwoordigheid van de geheele familie en de zaak werd dus al spoedig een publiek geheim. En waar de neef het op aanlegt — dat was zoo duidelijk zichtbaar voor iemand die goed toeziet, dat hij evengoed zijn toelag met zooveel woorden openlijk had kunnen bekennen! Edmond en ik zaten gisteren rustig te praten — voor zoover hij dan nog een geregeld gesprek kan voeren, toen ik merkte, dat mijnheer René Maucière strak naar ons keek. Ik zag dadelijk dat hij mij wantrouwde. Hij kwam naar ons toe, stelde zich voor — ik deed hetzelfde, maar je begrijpt dat hij de eenige was, die zijn waren naam noemde! En nu zul je ook begrijpen, waarom ik je verzocht heb om hier te komen!

— Het zal aan mij liggen, Edward — maar werkelijk, ik kan de beteekenis nog niet vatten, welke onze komst voor je kan hebben!

— Wel mijn waarde, ik kan je hulp gebruiken om dien René Maucière den voet dwars te zetten! Ik gevoel sympathie voor dien dommen, jongen dwaas, dien hij tot zijn slachtoffer wil maken!

— Stel eenvoudig een aanklacht in bij de politie!

— Kom, kom, Brand — praat niet zoo dom! zeide Raffles, een weinig ongeduldig. Geen enkele rechter of politiecommissaris zou immers zijn tijd verbeuzelen met de behandeling van zulke aanklachten! Sleept hij Edmond soms met ruw geweld mee? Volstrekt niet — de jongeman vergezelt hem vrijwillig! Geeft hij hem de cocaïne, de morphine, de opium met geweld in? Ook al niet! Als Edmond het niet doen wil — dan moet hij het eenvoudig maar laten! Dat hij het niet meer *kan* laten — dat is geen zaak voor de politie, maar voor den medicus!

— Je hebt gelijk — het bewijs van het misdadig opzet valt hier niet te leveren! mompelde Brand. Het is zeer knap bedacht — en die mijnheer Maucière is een zeldzame fielt, wanneer je het bij het rechte eind hebt! Maar dan kan ik toch niet goed inzien op welke wijze....

— Luister eens, Brand. Edmond zou nog gered kunnen worden, mits hij Parijs onmiddellijk verlaat, zich begeeft naar een plek waar het volstrekt onmogelijk is, zich het vervloekte witte goedje aan te schaffen, en zich daar laat behandelen door een vertrouwd geneesheer, die verstand heeft van de zaak. Voor dat laatste zal ik zelf zorgen, en het eerste.....

— Het eerste zal hij stellig niet doen, Ed-

ward, als ik nog weet wat een echte coco-snuiver is! Die is al te zwak om afstand te kunnen doen van de zalige bedwelmingen, die hij zich tot een gewoonte heeft gemaakt.

— Hij zal het zeker niet uit vrijen wil doen, Brand — maar..... men zou hem bijvoorbeeld met geweld kunnen wegbrengen!

Brand keek Raffles met groote oogen aan, en herhaalde, toonloos:

— Een schaking dus — een ontvoering?

— Juist! Wij moeten trachten, ons op een onopvallende wijze meester te maken van Edmond, en hem weg te voeren — het kan mij niet schelen waarheen, als het maar is naar een stille plek, waar wij hem een maand, en misschien zelfs nog wel korter, kunnen vasthouden — desnoods tegen zijn wil, want dan garandeer ik dat hij genezen is, en daarna zal ik hem wel iets toedienen, dat hem voorgoed een walg inboezemt voor die bedwelvende middelen!

— Kan je dat nu niet doen?

— Neen Brand — want dat middel zou hem ernstig schaden, zoolang hij niet volkomen genezen is, ik bedoel geestelijk en lichamelijk genezen van de gevolgen zijner passie.

Brand zat een oogenblik in gedachten verzonken en zei toen hoofdschuddend:

— Dat is nu alles goed en wel, en ik wil je natuurlijk ook graag helpen daarbij — maar hoe moet het gedaan worden in een stad als Parijs?

— Dat lijkt mij minder moeilijk dan het jou toeschijnt, Brand! Hij is gelukkig nog geen gevangene in de macht van zijn neef, en men kan hem nog bezoeken. Ik weet nu dat dat ook reeds een paar malen gedaan is door het meisje, dat hem liefhad, dat van zijn kwaal gehoord had, en hem bezocht met haar moeder — maar geschrokken is van zijn onverschilligheid en zijn uiterlijk en nu bitter bedroefd is. Maar wij zullen niet bedroefd zijn na hem een bezoek te hebben gebracht — wij zullen handelen. Wij zullen hem beleefd uitnoodigen tot een tegenbezoek — en dan zal hij niet meer terugkeeren naar zijn eigen woning, maar wij zullen hem vasthouden, totdat er gelegenheid is, onzen vriend verder te expedieeren, naar een plekje, vanwaar weggelaten onmogelijk is!

— Maar dat vind je tegenwoordig niet meer in heel Europa — tenzij in het hartje van Siberië misschien! riep Brand uit.

— Wel, dan gaan wij buiten Europa! Dan zoeken wij het in Afrika — desnoods in Australië!

— Maar daar gaan maanden mee heen!

— Slechts dagen, Brand, als wij gebruik maken van onze vliegmachine! antwoordde Raffles kalm. De Duivel der Lucht bevindt zich op het oogenblik in hare loods dicht bij Londen — en ik zie wel kans, met een gehuurde motorboot onzen vriend daarheen te brengen, zonder dat het opvalt.

— En zonder dat hij zich verweert?

— Ik zal wel zorgen dat hij een of twee dagen lang volstrekt willoos is, Brand! Kom, trek nu een ander gezicht, en zeg dat je mij ook graag wilt helpen, dien aasvogel eens een poets te bakken, die hem heugen zal!

— Maar natuurlijk wil ik je helpen, en van ganscher harte! riep Brand uit. Alleen — ik kan mij niet voorstellen dat die René Maucière je maar rustig je gang zal laten gaan!

— Dat zal hij wel moeten, Brand! Natuurlijk kan hij zich niet openlijk verzetten tegen een reis van zijn neef! Hij is nog altijd geen voogd over hem, noch een curator! Hij heeft niets over hem te zeggen en de jongen kan doen en laten wat hij wil.

— Leven de ouders van dien Edmond nog?

— Alleen zijn moeder. Die woont echter samen met een zuster, en hij heeft allang zijn eigen appartementen betrokken. De jeugd van tegenwoordig vliegt nu eenmaal al heel spoedig weg uit het ouderlijke nest. Brand, ik ben blij dat je er bent! Wij zullen maar spoedig aan het werk gaan, want iedere dag is winst! We zullen Edmond uitnoodigen, mij spoedig een bezoek te brengen, en de rest is kinderwerk.

— Wil je dat ik meega?

— Ja, Brand! Ik zou willen dat je hem zag! Je zult hem sympathiek vinden! Er bestaat een zekere gelijkenis tusschen jullie, al is hij heel wat jonger dan jij. Hij ziet er op zijn minst twaalf of vijftien jaar ouder uit dan hij behoorde te doen. Hij heeft jouw blauwe oogen, maar dof en soms wel wezenloos. Ben je uitgerust van de reis?

— Volkomen! Ik ben zoo frisch als een hoen! Laat mij mij even wat reinigen van het stof, en je kunt over mij beschikken.

Binnen een kwartier was Brand gereed, en de beide vrienden verlieten het groote hotel, na zich te hebben overtuigd dat Henderson een goede, ofschoon kleine kamer had gekregen en zich al had geïnstalleerd.

De reus kreeg in opdracht, in de buurt te gaan informeren naar een goede, snelle auto, en daarop wandelden de beide vrienden een eind lang de groote boulevards af, sloegen de Rue Royale in, bereikten de Place de la Concorde, en sloegen rechts den wereldberoemden verkeersweg in, die Champs Elysées heet. Zij staken ze even voor de Rue de l'Alma over, gingen deze straat in, en halverwege ongeveer stapte Raffles op een huis toe, een fraai, oud gebouw, na op zijn horloge te hebben gekeken en te hebben vastgesteld dat het volstrekt niets te vroeg was voor een bezoek.

De beide mannen gingen de koetspoort in, waarvan de groote deuren zooals gebruikelijk wijd open stonden, en begaven zich dadelijk naar de portiersloge, die rechts was gelegen, naast de breede trap, die naar de verschillende verdiepingen voerde.

Raffles tikte aan het glazen ruitje met twee

vingers waartusschen hij reeds een geldstukje geklemd hield, daar hij goed op de hoogte was van de gebruiken in het wereldje der Parijsche concierges, en kreeg dan ook een vriendelijk gezicht te zien, bekroond met wat pluizig, grijs haar, half schuilgaande onder een fluweelen calotje, met een sierlijk kwastje van zijde.

— Mijn waarde heer, zoo begon Raffles, het geldstukje achteloos onder het opgeschoven ruitje doorschuivend, gij kunt mij ongetwijfeld wel zeggen of mijnheer Edmond de Villeneuve thuis is?

— Neen mijnheer, de jonker is er niet! antwoordde de portier, die het geldstukje handig had weggetooverd.

— Wel, dat spijt mij! zeide Raffles, oprecht teleurgesteld. Ik had hem een bezoek willen brengen. Geloofst gij dat mijnheer de Villeneuve gauw zal terugkomen?

— Dat zou ik niet denken, mijnheer, zeide de concierge, met een heel klein tikje leedvermaak, nu hij zijn fooi veilig had opgeborgen. Mijnheer de Villeneuve zei, dat het wel kon zijn, dat hij een paar maanden wegbleef:

— Een paar maanden? Ging hij dan op reis? vroeg Raffles ontsteld.

— Ja, hij had tenminste een groot valies bij zich, toen hij heenging!

— Hoe lang is dat geleden?

— Vanmorgen om elf uur!

— Zeide hij u soms waarheen hij ging?

— Mijnheer de Villeneuve was niet zoo erg vertrouwelijk! antwoordde de concierge droogjes, die vond dat hij nu voor de vijf francs meer dan voldoende had losgelaten.

Raffles bracht een tweede geldstuk ter tafel, dat onmiddellijk zijn invloed deed gevoelen, want dadelijk verhelderde het gelaat van den concierge weer.

— Is het u misschien bekend, naar welk station de chauffeur hem moest rijden die hij toch zeker wel zal hebben geroepen?

— Daar weet ik niets van, mijnheer! De taxi wachtte voor het trottoir.

— Maar gij of iemand anders moet toch zijn valies naar de auto hebben gedragen?

— Dat hoefde niet — mijnheer! Dat deed zijn neef!

Raffles had natuurlijk wel iets dergelijks verwacht, en toch trof het hem nog alsof men hem in het gelaat sloeg. Die René Maucière scheen dus nog slimmer te zijn en in ieder geval heel wat wantrouwender dan Raffles zich had voorgesteld! De kerel had natuurlijk met leede oogen die nieuwe kennismaking van zijn slachtoffer gezien met een volkomen gezonden man, die sympathie voor hem scheen

te gevoelen, en ook zeker wel begrepen, welke gevaren daarin voor hem konden schuilen! Hij had de moeilijkheid meenen op te lossen, door Edmond met zich mede te voeren — wie weet naar welke stad in Frankrijk of misschien wel daarbuiten, want in alle groote Europeesche steden kan men tegenwoordig helaas de bedwelmende middelen krijgen, waartegen de regeeringen, beducht voor het moreele peil van hunne bevolkingen, zulk een vinnigen strijd voeren.

Raffles keek over zijn schouder even naar Brand, die geen woord van het gesprek had gemist, en een oogenblikje keken de vrienden elkander veelbeteekenend aan.

De tegenpartij had een zet gedaan — en het was een goede geweest! Als de concierge van het huis niet eens wist, waarheen Edmond zich had begeven — wie kon het dan in 's hemels-naam weten?

Maar Raffles kreeg plotseling een inval en wendde zich weder tot het oude mannetje met de vraag:

— Had mijnheer Edmond geen bediende? Die zal het zeker wel weten, waarheen zijn meester gegaan is!

— Dat weet hij heel zeker, mijnheer — want mijnheer de Villeneuve heeft hem op reis meegenomen.

De tweede zet — en alweer een, die lang niet mis was! Natuurlijk had de neef er op gerekend, dat men den bediende wel eens zou kunnen ondervragen, en hij had hem voor alle securiteit een eindweegs meegenomen, om hem vervolgens met een maand verlof naar zijn geboorteplaats te sturen! Raffles had nog een flauwe hoop dat de man misschien hier zou terugkeeren — maar op zijn vraag verzekerde de concierge hem dat het appartement gesloten was, dat hij de sleutels moest bewaren. Alles was een weinig overhaast gegaan; mijnheer Edmond had wel eens meer van die grillen.

Raffles wist voorloopig genoeg. Hij zag in dat de zaak toch niet zoo gemakkelijk zou gaan als hij eerst had gedacht, maar dit prikkelde een man als hij was juist tot doorzetten. Hij knikte den concierge kortaf goedendag, nam Brand onder den arm, en voerde hem weder onder de koetspoort door naar de straat.

En dadelijk begon hij:

— Het spreekt vanzelf dat we het hierbij niet laten, Brand — en nu minder dan ooit! Ik zou het mij tot een eeuwige schande rekenen, als ik mij door dien schurk liet schaakmat zetten.

— Maar hoe is het mogelijk, in deze stad met haar acht of tien stations te weten te komen waarheen zij zich begeven hebben?

HOOFDSTUK IV.

DE VROUW IN HET SPEL.

Er waren nu reeds op zijn minst vier kostelijke uren verloren gegaan, en Raffles was zeer ontevreden op zichzelf, dat hij het officieele bezoekuur had afgewacht, inplaats van reeds des 's morgens Edmond te bezoeken. In vier uren tijds kan een man, die van daden houdt, heel wat verrichten. En het was nu zoo duidelijk als iets, dat René Maucière den vreemdeling wantrouwde, die zoo eensklaps in het leven van zijn neef was gekomen.

En toen deed Raffles het eenige, wat er in het onderhavige geval gedaan kon worden, al zou het ook eenigen tijd in beslag nemen. Het stond natuurlijk vast, dat de beide jonge lieden Parijs verlaten hadden. Zij moesten dus vertrokken zijn aan een van de vier stations, die naar de hoofdwindstreken genoemd zijn, of van het Gare d'Orleans. Dat zijn er in het geheel vijf. Van de overige stations vertrokken alleen maar zoogenaamde „trains de banlieu”. Henderson verstond wel Fransch, maar sprak het niet voldoende, om snel iets te kunnen informeerden van zoo groot gewicht en dus moest Raffles en Brand die vijf stations onder elkander verdeelen. Zij zouden rijkelijk met fooien werken, en tenslotte zou er toch wel een stationskruier, een conducteur, een beambte te vinden zijn, die speciaal gelet had op de passagiers voor de eerste of tweede klasse.

Het plan bleek deugdelijk!

Want het was nog geen vijf uur in den middag, toen Brand opgewonden in den wagen stapte, die thans door Henderson bestuurd werd, na den reus te hebben toegefluisterd:

— Snel naar ons hotel, James! Ik geloof dat wij hem te pakken hebben! De beschrijving klopt precies!

Brand had die ontdekking gedaan aan het Gare d'Orleans en het was dus zeer waarschijnlijk, ja bijna zeker, dat Maucière met zijn neef naar het zuiden waren gegaan.

Brand trof Raffles niet in het hotel aan, maar hij behoefde toch nauwelijks vijf minuten te wachten, alvorens hij zijn ontdekking aan zijn vriend kon mededeelen.

De oogen van Raffles schitterden, toen hij haastig een spoorwegboekje greep en zeide: — Mooi zoo, Brand! Dat weten wij dus alweer.

— Het is alleen maar heel jammer, Edward, dat wij aan die wetenschap zoo weinig hebben, want wie kan nu zeggen waar zij ergens zijn uitgestapt.

— Wel, dat kan bijvoorbeeld de hoofdconducteur van den trein, die omstreeks elf uur

vertrekt! gaf Raffles ten antwoord. Wij behoeven het hem slechts te vragen!

— Maar die trein gaat heel ver, Edward — de man kan die reis onmogelijk voor overmorgen nog eens maken!

— Zeker, dat is zoo, maar hij moet toch per telegram of radiobERICHT ergens te bereiken zijn! Wij zullen vlug naar zijn naam informeerden aan het station en al zou het mij tien telegrammen kosten, naar tien verschillende plaatsen aan de lijn — hij moet mij antwoorden!

En nog twee uur later was het taaie geduld van Raffles alweder beloond, want Dupuit — zoo luidde de naam van den hoofdconducteur, die den trein naar het zuiden gebracht had — deelde telefonisch mede, dat twee heeren van de aangeduide beschrijving in Dyon uit zijn trein waren gestapt; zoover reikten trouwens hun plaatskaartjes. Hij kon echter onmogelijk mededeelen of deze stad inderdaad het einddoel was.

De trein was er laat in den nacht aangekomen, en het was nu denkbaar, dat de beide reizigers zich niet al te zeer wilden vermoeien, en te Dyon den nacht wilden doorbrengen.

Raffles deponeerde een goede fooi voor mijnheer Dupuit, stelde hem van dien maatregel op de hoogte en — begaf zich ter ruste.

Evenwel sliepen de mannen dien nacht niet langer dan een uur of vijf, en het was nog heel vroeg in den morgen, toen hun auto in een door de veldwachters allerwege sterk afgekeurde snelheid door Frankrijk raasde, in de richting van Dyon als eerste pleisterplaats.

De groote internationale treinen doen over den afstand omstreeks vijf uren — Henderson zag kans, het in een half uur tijds minder te doen, zoodat de groote toerwagen nog voor het lunchuur de mooie, oude provinciestad bereikte, het station ter zijde liet liggen en aanstonds naar een garage reed.

Het eerste wat Raffles deed, was informaties inwinnen bij de groote hotels.

En daar hij uitmuntend Fransch sprak, en zich brutaalweg uitgaf voor politiemann, zoo had hij weinig moeite, antwoord te krijgen op zijn verzoeken om inlichtingen en er was nog geen kwartier verlopen, of Raffles wist wat hij weten wilde. Maucière en de Villeneuve hadden dien nacht gelogeerd in het hotel de la Gare, en waren dienzelfden morgen omstreeks elf uur vertrokken met een trein, die naar het zuiden ging, zeer waarschijnlijk naar Marseille.

Nu, dat klonk aannemelijk! Marseille is een

zeer groote, aanzienlijke havenstad en berucht om haar groot aantal cocaïnesmokkelaars, en gelegenheden, waar men zich het ellendige goede kan verschaffen. Het was niet zoo wonderlijk, dat Maclère zijn slachtoffer langs een omweg daarheen had gebracht. Marseille had nog voor, dat men vandaar heel gemakkelijk verder kon gaan, ter zee of te land, en, wanneer het noodig was, kon vluchten.

Raffles had dus een drietal kostbare uren op den tegenstander gewonnen, en hij was van plan, die niet weer te laten ontglippen.

Zoo lunchten dan de drie mannen zoo snel ze maar konden en op een wijze die de kellners van het deftige restaurant waar zij hadden plaatsgenomen, hoofdschuddend en afkeurend deden toezien. Toeristen aten wel eens vlug — maar dat het in vijf minuten gedaan kon zijn, dat hadden zij nooit vermoed! Voor alle zekerheid had Raffles nog eenige lunchpakketten laten maken, en een half uur nadat zij Dyon waren binnengereden, vertrokken zij alweder uit die stad, met de reservoires van de auto boordevol, met wat voedsel bij zich, en vast besloten, om, indien het mogelijk was, den trein nog in te halen, die laat in den avond van denzelfden dag, om bij twaalfen, het station van Marseille moest binnestroomen.

Ofschoon Henderson hier den weg vrij goedkende, zoo nam Raffles toch achter het stuurwiel plaats, teneinde niet te moeten stoppen en vragen, en de wagen suisde over de goede wegen, in een vaart, die wisselde tusschen tachtig en honderd kilometer per uur. Chablons werd bereikt en weer verlaten, de wagen volgde de boorden van de Saône over zeer geruimen afstand, tot Lyon bereikt werd. Het was toen al tamelijk laat in den middag. Ja, eigenlijk was het dinertijd, zooals Henderson aan het grommen van zijn maag duidelijk kon constateeren, maar Raffles dacht nu eenmaal niet aan eten wanneer hij met zijn geheele ziel bij een onderneming was en hij vergenoegde zich, terwijl Brand den wagen reed, met snel wat uit een der lunchmandjes te gebruiken, en een enkel, klein bekertje wijn te drinken.

En steeds maar raasde de auto verder, door het zuiden van Frankrijk, bergen rezen op, dalen openden zich plotseling, dennen maakten plaats voor den wijnstok, de zon werd warmer, naar het scheen, watervallen bruisten — men was in die verrukkelijke streek van Europa, die bekend staat als de Côte d'Azur. En toen om elf uur in den avond het kleine plaatsje Tarascon bereikt was, onsterfelijk geworden door Tartarin, den held, uit de verbeelding van Daudet ontsproten — toen snelde juist de lange helverlichte rij wagens voorbij, van den beroemden „Train bleu” die een uur later Marseille moest hebben bereikt.”

Brand was opgetogen — Raffles was het misschien niet minder, maar hij glimlachte maar eens, en zette den wagen tot nog grooteren

spoed aan, die nu als een spooksel met twee wijdropengesperde, gloeiende oogen, brullend als een monster uit de fabels, over den breeden weg schoot, steeds verder naar het zuiden, en omgeven door den helderen, doorzichtigen nacht, die reeds bijna Afrikaansch is. Brand wierp nu en dan een blik op de kleine wijzerplaat van den snelheidsmeter, en kon zich aldus zekerheid verschaffen, dat de auto nooit minder dan negentig kilometer liep — dat is dus vijf kilometer meer dan de trein, en ruimschoots voldoende om, als er zich niets bijzonders voorded, nog voor het stoomros de zuidelijkste havenplaats van Frankrijk te bereiken.

Er geschiedde inderdaad niets van beteekenis, behalve dat een ongelukkige, verlaten, zwervende kat, onder de wielen van het voortdonderend monster het leven moest laten, en trillend, en sidderend als een renpaard stond de auto ten slotte stil voor het hoofdstation van Marseille, volle drie minuten voor daar de trein verwacht werd.

Er werd nog geen melding van gemaakt, maar het behoeft dan ook nauwelijks te worden gezegd, dat Raffles zich volkomen onkenbaar had gemaakt, nog voor hij Parijs verliet. Hij wist welke tegenpartij hij te bestrijden kreeg, en het moest tot iederen prijs vermeden worden, dat Maclère hem zoo spoedig zou herkennen. Wat Brand betreft, wiens gelijkenis met den ongelukkigen Villeneuve Raffles aanstonds was opgevallen — Maclère had hem zelfs nooit gezien, evenmin als Henderson. Zoo kon hij dan volkomen gerust de dingen afwachten, die zich reeds een oogenblikje later aankondigden in den vorm van een snerpand gegil eener locomotief, het grommen van de viaducten vlak bij het station onder het gewicht van den zwaren trein, en dadelijk daarop het onvermijdelijk lawaai, dat losbarst in een grootstation zoodra daar een internationale trein aankomt.

Nog vijf minuten, en uit de beide wijdgeopende deuren, trad een stroom van reizigers naar buiten. Raffles was de eenige die de auto had verlaten, en zijn stelling zoo voortreffelijk had gekozen, dat hij beide deuren gemakkelijk in het oog kon houden, half verborgen achter de rij van wachtende taxi's op hun standplaats.

En hij behoefde niet lang te wachten! Daar kwam Maclère aan, met Villeneuve naast zich, die bleeker en zwakker dan ooit scheen te zijn, wiens oogen hol en wanhopig om zich heen starden. Maar aan de andere zijde van Maclère liep iemand, met wie Raffles nog geen kennis had gemaakt. Het was een mooie, rijzige vrouw, reeds vrij ver over de dertig naar het scheen, maar die door een ruim gebruik van allerlei kunstmiddelen een jeugd poogde voor te spiegelen, die niet meer de hare was. Op dit oogenblik scheen zij vrij hooge woorden te hebben met Maclère, die op zachten maar bitsen toon tegen haar sprak, en iets scheen te weigeren. Raffles zag dat zij in reistoilet

was, en zij moest dus blijkbaar een gedeelte van de reis in gezelschap van de beide heeren hebben gemaakt, of misschien was zij wel met hen te Parijs in den trein gestapt.

Haar groote, zwarte oogen hadden een booze, ongeduldige uitdrukking, terwijl zij met Maucière sprak op een driftigen toon. Hij scheen ongeduldig toe te luisteren. Op de Villeneuve schenen zij geen van beiden acht te slaan. Toen het drietal Raffles op een meter afstand voorbijging, zoekend naar een auto, hoorde Raffles aanstonds aan haar accent, dat de vrouw een Belgische was, en zeker niet tot de allerhoogste standen behoorde. Dat was duidelijk aan haar uitspraak te bemerken. Edmond scheen zelfs niet te hooren wat de beide anderen spraken en volgde willoos. Maucière scheen in het minst niet bevreesd te zijn dat zijn neef hem nu nog zou ontsnappen. Inderdaad, hij was een wrak geworden, de arme jongen, en het was de allerhoogste tijd, dat hij werd ontrukkt aan den invloed van dien ellendeling, die hem langzaam vermoordde — zonder daarbij den strafrechter te moeten duchten, want de Villeneuve deed het immers uit vrijen wil? Niemand dwong hem immers tot zijn hartstocht?

Juist toen zij voorbij gingen bleef Edmond wat achter, teneinde met zijn trillende vingers een sigaret aan te steken. De vrouw keek haastig naar hem om, en toen hoorde Raffles haar sissend en snel tot haren metgezel zeggen:

— Waartoe dient dat getreuzel? Maak er toch onmiddellijk een einde aan!

— Denk je dat ik gek ben? Zou ik alles bederven, in mijn haast? Je weet niet wat je zegt, Berthe! Laat mij met rust met je raadgevingen, die mij niets verder zouden brengen, of liever heel wat verder dan ik begeer te gaan! Je begrijpt me wel.

Raffles, goed verborgen achter zijn taxi, maakte een onwillekeurig gebaar van schrik, die duivelin scheen Maucière, die blijkbaar een heel goed vriend van haar was, in haar ongeduld tot moord aan te drijven — tot een misdaad, die aanstonds een einde zou maken aan het wachten, naar zij geloofde. En Raffles begreep hoezeer hij zich zou moeten haasten!

Edmond had zich nu weer bij de beide anderen gevoegd, dadelijk lachte de vrouw hem toe. Maucière stak zijn arm onder dien van zijn neef, en het drietal stapte ten slotte in een hotelbus. Zij maakten het Raffles dus al heel gemakkelijk, hen te volgen. De bus bleek te

behooren bij het „Hotel de la Cannebière.” En zoo stond dan ook de groote toerwagen, dik bestoft, weinige minuten later stil, niet ver van het begin van den beroemden verkeersweg, waarop de Marseillanen zoo bijzonder trotsch zijn — la Cannebière.

Raffles maakte onmiddellijk zijn plan op. Zoodra het drietal dat hij achtervolgde achter de groote draaideuren was verdwenen, wendde hij zich tot Brand, die naast hem zat, en zeide snel en zacht:

— Ik neem hier ook mijn intrek. Jij en Henderson gaan logeeren in het Hotel Splendide, hier schuin tegenover. Neem een kamer met een telefoon. En let goed op, want ik heb je misschien spoedig noodig. Ik vrees voor het leven van dien knaap, en nu meer dan ooit, nu er een vrouw in het spel is! Dat canaille is zeker een goede vriendin van Maucière en tracht hem aan te sporen, den ongelukkigen zwakkeling aanstonds van kant te maken. Nu, wij zullen daar een stokje voor steken.

Ikzelf zal een oog in het zeil houden, en zorgen dat er in ieder geval vannacht niets kan geschieden. Zorg dat er morgenochtend zoo vroeg mogelijk een van de snelste motorbooten die je maar kunt huren, voor mij beschikbaar is. Huur ze desnoods voor een week, voor een maand. Koop ze, als het niet anders gaat, en je daardoor een renboot kunt krijgen! Nu wij onze vliegmaschine zoover achter ons hebben gelaten, zal ik gebruik moeten maken van onze Bruinvisch, onze brave duikboot! Zij ligt op het oogenblik niet ver van Caïro, en goed verborgen in het onderaardsche hol. Een overtocht van weinige uren zal ons daar brengen, als het noodig is! Eerst zal ik trachten, hem alleen te spreken te krijgen, en hem met goede woorden over te halen — maar gelukt dat niet, waarvoor ik vrees, dan moet er geweld gebruikt worden. Geweld of list. En nu goeden nacht. Brand — wij hebben wat rust volkomen verdiend! Henderson, ik reken op je.

— Als ik een voorstel mag doen, mylord, dan zou het zijn, om dien Maucière even afzonderlijk te gaan opzoeken, en hem neer te slaan! gromde de reus.

— Dat zou wat al te doeltreffend zijn, mijn jongen, en ons in een moeilijk parket brengen! zeide Raffles glimlachend. Houd je maar aan de instructies van mijnheer Brand.

Hij was uitgestapt — nog een hoofdknik — en hij ging het hotel binnen en verdween.

HOOFDSTUK V.

EEN MISLUKTE POGING.

Raffles was erin geslaagd, zonder dat dit al te zeer opviel, een kamer te krijgen, gelegen naast die, waar de jonge Edmond sliep. Raffles zelf had een ware hazenslaap en hij wist dat hij het minste gerucht zou hooren in de aangrenzende kamer, die van de zijne gescheiden was door een deur, die men aan weerszijden met behulp van knippen kon afsluiten.

Overigens begreep Raffles wel, dat Maucière niet zoo dom zou zijn, gehoor te geven aan de duivelsche inblazingen van zijn vriendin, en zijn neef hier te vermoorden, in hetzelfde hotel, waar hij in diens gezelschap was afgestapt, zoodat onmiddellijk de verdenking op hem moest vallen. Maucière was een te sluw man om tot zulke paardenmiddelen over te gaan, als het niet volstrekt noodzakelijk was.

Raffles werd dien nacht echter wel een paar keeren wakker, omdat hij gerucht hoorde in de aangrenzende kamer, maar het was slechts het kreunen van een man, die benauwd en hardop droomt — zeer gewone verschijnselen bij een morphinomaan, of coco-snuiver.

Raffles was zeer vroeg op, nam zijn bad, ging weer in zijn kamer terug, en luisterde aandachtig.

In de aangrenzende kamer was nog alles stil.

Hij schoof de knippen van de tusschendeur terug en klopte toen heel zachtjes. Hij hoorde het groote bed even knarsen en piepen en toen zeide de stem van Edmond knorrig:

— Ik wil geen ontbijt, kellner — dat heb ik je toch al eens gezegd! Zoodra ik beneden ben zal ik een kop bouillon drinken!

De Villeneuve had zeker gemeend, dat er op de gangdeur werd geklopt, en Raffles herhaalde dus het zachte tikken, bracht toen zijn mond ter hoogte van het slot, na het koperen sluitplaatje te hebben opgeheven, en zeide doordringend maar zacht fluisterend:

— Mijnheer Edmond, hier is een vriend, die u wil spreken — de kamer naast u! Het is dringend. Herkent ge mijn stem niet?

Even bleef het volkomen stil, toen piepte het bed opnieuw, het scherpe oor van Raffles hoorde het slifferend gerucht van muilen, die over een parketvloer bij het aantrekken heen en weer schuiven, en toen klonken er schreden, die de tusschendeur naderden, de knippen werden teruggeschoven, een sleutel werd in het slot omgedraaid, en de deur ging op een kier open.

Raffles zag in het vermagerde, doodsbleeke gezicht van Edmond. De blauwe oogen gloeiden koortsachtig. Het blonde haar was nat en lag in dunne strengels over zijn voorhoofd —

hij zag er ellendig uit, en toch viel Raffles wederom de sterke gelijkenis op met Brand. Hetzelfde dikke, blonde haar, dezelfde groote, donkerblauwe oogen, dezelfde neus, heel flauwtjes gebogen, dezelfde kleine, goedgevormde mond.

Edmond keek hem een oogenblik wantrouwend aan, de deur nog altijd op een kier en vroeg, toen hij een hem geheel onbekend persoon voor zich zag, tamelijk kortaf:

— Wat wilt gij van mij? Waarom noemt gij u mijn vriend?

— Ik wil u redden — en daarom noem ik mij ook uw vriend, mijnheer de Villeneuve. Doe de deur wat verder open en om 's hemels wil — luister naar mij! Herkent ge werkelijk mijn stem niet? Weet ge niet dat ik te Parijs met u gesproken heb — in dat afschuwelijke huis in het zuiden van Parijs?

De jongeman rukte de deur plotseling verder open, keek Raffles aandachtig aan, spande zich blijkbaar ten uiterste in om zich iets te herinneren, en zeide toen hoofdschuddend, terwijl zijn wantrouwen scheen terug te keeren:

— Ik herinner er me niets van, mijnheer! Wat dringt u, u met mij te bemoeien?

— Laat ons zeggen dat het louter menscheelievendheid is, mijnheer de Villeneuve! Wat doet het er toe? Ik wil u redden van den duivel, die u belaagt! Houd op met schuiven — met het vervloekte opiumrooken! Ik zeg u, en ik kan het weten — dat gij binnen twee maanden onder den grond zult zijn!

— Dat geloof ik ook! zeide Edmond, met een kort, droog lachje.

— Gij gelooft het — en gij blijft niettemin de slaaf van uw hartstochten? zeide Raffles op een toon van ongelooft.

— Ja — omdat ik niet anders meer kan! antwoordde Edmond, met een vage beweging van zijn vermagerde, witte hand over zijn hoog voorhoofd. Gij begrijpt dat niet. Gij zijt zelf gezond. Gij weet niet hoe de witte sneeuw voor een mensch onontbeerlijk kan zijn. Ik geloof dat ik zou sterven, als ik ze zou moeten missen!

— Dat zoudt gij niet! zeide Raffles met kracht. Gij zoudt genezen, voorgoed genezen kunnen, als gij maar wildet, en niet opzaagt tegen een kort tijdperk van lichamelijk onwel zijn! Daarna echter zoudt gij worden als vroeger — krachtig en gezond, maar dan zoudt gij ook geen maand, wat zeg ik, geen week, geen dag meer mogen wachten! Ik bezweer u, volg mij, en laat u door mij genezen!

Een kort, zeer kort oogenblik scheen de ongelukkige te weifelen en toen zeide hij schor, met het hoofd achterover geworpen, en alsof hij zich in trance bevond:

— Ik kan niet meer — ik kan niet meer! Het is te laat! Het is zoo — ik ben een slaaf geworden — een verachtelijke slaaf, en daarin bevind ik mij gelukkig! Ik zal over een paar maanden gestorven zijn — wat deert het mij?

— En het meisje, dat nog altijd aan u denkt, en dat u gelukkig had kunnen maken, dat u kinderen had kunnen schenken, dat de zoon van uw leven had kunnen worden? zeide Raffles met groote ernst, terwijl hij den jongeman strak aanzag.

Weer leek het een kort oogenblikje alsof de gedachte aan dat frissche, jonge schepseltje den ongelukkige tot andere gedachten zou brengen. Een droge snik welde op uit zijn keel, hij bracht de hand voor de oogen, maar de demon in hem trad naar voren, schoof de lichtende, witte gedaante terzijde, en sprak door den mond van den opiumschiiver:

— Ik ben haar niet waard! Ook zij kan mij niet meer redden! Zij zal wel troost hebben gezocht bij een ander — en ik verdien niet beter!

Raffles kneep de lippen dicht oopen. Afschuw en diep medelijden streden in zijn hart om den voorrang — maar de onweerstaanbare drang om te helpen, te redden, won het — zooals hij het steeds won in het hart van dien wonderlijken man.

Hij begreep, dat hier met overreding volstrekt niets meer te bereiken viel. Edmond was reeds te ver heen. Hij had geen eigen wil meer. Hij was de laffe slaaf geworden van een ander. Slechts list of geweld konden hem nog redden.

En Raffles zei:

— Het is goed, mijnheer Edmond de Villeneuve. Ik heb gedaan wat ik kon. Ga dan uw noodlot tegemoet. Vaarwel!

Raffles sloot de deur zelf, en hij hoorde, luisterend, het korte, droge snikken van de rampzalige aan de andere zijde van die deur. Meer dan ooit begreep hij dat de Villeneuve alleen gered kon worden zijns ondanks. Hij moest gebracht worden naar een plek, waar het volstrekt onmogelijk zou zijn, al was het maar een honderdste gram van de moordende stof te verkrijgen — dat alleen kon zijn redding zijn.

Niet zoodra was Raffles weer in zijn eigen kamer, of op de gangdeur werd geklopt, en hij nam van het aardige kameniertje zijn blad met chocolade en kleine beschuitjes aan. Hij ging op den rand van het bed zitten, en dacht, terwijl hij den kop geurige chocolade met kleine teugjes uitdronk, aan wat hem thans te doen stond.

Hij begreep dat het noodzakelijk zou zijn, Edmond thans niet meer uit het oog te verliezen. Niemand immers kon zeggen, of die duivel-

sche vrouw niet tenslotte haar wil zou weten door te zetten.

Aan den anderen kant echter leek het niet zeer waarschijnlijk dat een man, zoo sluw en voorzichtig als Maucière zich tot dusverre had betoond, alles zou gaan bederven door zijn overhaastig, door een gewelddaad, die hem voorgoed zou moeten berooven van de vruchten van zijn langdurige pogingen om zijnen neef langzaam maar zeker ten verderve te voeren. Waarom zou hij zich haasten, terwijl twee, hoogstens drie maanden voldoende waren, den ander naar de duistere overzijde te helpen, waarvan geen terugkeer mogelijk is?

Het is waar — zijn plotseling vertrek met Edmond uit Parijs bewees, dat hij ergens voor bevreesd was, dat hij den hem onbekenden man wantrouwde, die invloed scheen te hebben op de Villeneuve. Maar nooit zou dit hem drijven tot een gewelddaad, zoolang hij kon vermoeden, dat hij hier veilig was.

En toen dacht Raffles aan den ongelukkigen jongeman. Hij moest niet alleen ontruikt worden aan den invloed van zijn neef — want dat was reeds niet meer voldoende. Hij moest weg, weg uit dit afschuwelijke Marseille met haar talloze gelegenheden om opium te schuiven en coco te snuiven — hij moest weg naar een reinere lucht, naar een plek, vanwaar hij niet zoo gemakkelijk zou kunnen terugkeeren. En eensklaps dacht Raffles weder aan het kleine eilandje, niet ver van Afrika's westkust gelegen, maar zoozeer buiten de gebruikelijke scheepsroutes, dat het nimmer werd aangedaan en voorts zoo klein van omvang, dat het ook nimmer bewoond was — tot voor eenige jaren, toen een schoone, diep rampzalige Grieksche vrouw, achtervolgd door haar familie, die naderhand geheel was uitgeroeid door Bulgaarsche Komitadsjis, daar met eenige van haar dienstmaagden een toevlucht was komen zoeken, op haar eigen, dringende smeekbede, en om er een gedeelte van den schat te bewaren door Raffles over de geheele wereld verspreid.

Ja, Helena Condotieris leefde daar nog steeds, in een bijna volkomen afzondering, volgens haar eigen verlangen, een paar malen per jaar kwam Raffles haar bezoeken, en dan las hij nog altijd in haar donkere oogen dat teedere gevoel voor hem, dat nog niet gestorven was. Met zes, zeven vrouwen leefde zij geheel alleen op dat eiland, een stipje in den Oceaan, nauwelijks anderhalf uur loopens lang en breed, en toch naar het scheen gelukkig, berustend althans, hetgeen in menig geval bijna hetzelfde is, en Helena zou stellig bereid zijn, dien ongelukkige te helpen genezen, wanneer Raffles erin geslaagd was, Edmond daar heen te brengen.

Daar, in dat verrukkelijke klimaat, temidden van dat kleine Paradijs, waar het altijd zomer was, zou hij tot inkeer komen, en zeker, wanneer hij bespeurde, dat het hem volkomen onmogelijk zou zijn, dat kleine eiland te verlaten. Want

Helena Condotieris zelf had erop gestaan, dat geen enkel vaartuigje zou achterblijven, hoe klein ook, en Raffles was dus wel genoodzaakt — het was hem telkens een blijde plicht — twee keeren per jaar de noodige voedingsmiddelen te brengen, en ook wat ammunitie voor de jachtgeweren, die de Grieksche en haar zonderling gevolg met groote behendigheid wisten te hanteeren, en waarmede zij kleine wilde varkentjes, duinhazen en eetbare vogels konden schieten, ter afwisseling van het geconserveerde vleesch.

Reeds meermalen had Raffles aangeboden, haar weder naar de bewoonde wereld terug te voeren, maar steeds had zij standvastig geweigerd: zij gevoelde zich volkomen tevreden als heerscheres over haar klein gebied, en haar dienstmaagden hadden zich evenzeer geschikt in dien zonderlingen toestand van slavinnen uit de oudheid — toen Cleopatra nog heerschte, en beschikken kon over dood en leven van hare lijfeigenen.

Zij had een zachte, teedere inborst, en Raffles wist dat het haar gelukkig zou maken, op deze wijze te kunnen bijdragen tot het welzijn, de gezondheid van een mensch — vooral als men bevriend was met, en de beschermeling van den man, wiens schatten zij hielp bewaken, en dien zij nog altijd liefhad, met die onbluschbare liefde.

Raffles sprong veerkrachtig op en ontdeed zich haastig van zijn zijden pyama, en stak zich in zijn grijs wandelcostuum. Hij zag er uit als een deftige, rijke Amerikaansche toerist, op jaren reeds, en die meer dan genoeg heeft van de fabricatie van gomballen, spoorwegrails of locomotiefclampen, en die nu eens wil rondzien in de wereld.

Toen hij zich in den spiegel bekeek, glimlachte hij.

Het was waarlijk geen wonder, dat Maucière, hoe slim ook, hem niet had herkend.

Hij stond een oogenblik doodstil te luisteren in het midden van de kamer, sloop op de tusschendeur toe en bemerkte dat ook de jongeman zich aan het kleeden was, steeds in zichzelf pratend, en nu en dan een kort, onaangenaam klinkend lachje uitstootend.

Hij schudde het hoofd en mompelde voor zich heen:

— Het is hoog tijd, meer dan tijd! Mijn eerste poging is mislukt — en wat nu met zachtheid niet kon geschieden, niet met overreding — dat zullen wij anders doen! Ik zal hem weer gelukkig en gezond maken — ondanks zichzelf, en met dien Maucière en zijn vriendin, zullen wij een grap uithalen, die hun beiden heugen zal.

En nu werd er weer op de deur van de aangrenzende kamer geklopt, maar nu was het niet de kellner of het kamermeisje, maar Maucière in persoon, die binnentrad, en die met veel vertoon van jovialiteit tot zijn neef riep:

— Ben je nog niet heelemaal gekleed, jij lui! Maak wat voort! Wij gaan een rit maken, den kant van Nizza op! Wij zullen je de beroemde „Grande Corniche” laten zien! Raffles spitste de ooren.

Maucière was dus voornemens een rit te gaan maken langs dien overschoonen, breedten verkeersweg, die in talloze kronkels hoog over de rotsen bij de kust van de Middellandsche zee loopt, steeds hooger stijgt, en steeds verrukkelijke uitzichten biedt. Een groot gedeelte van dien weg bestond reeds, toen de Groote Napoleon Italië binnenviel, een tiental jaren geleden is hij geheel voltooid, en nu donderen er in het seizoen dagelijks de reusachtige toerauto's over, beladen met twintig tot veertig Amerikanen, Engelschen en Duitschers.

Een oogenblik vreesde Raffles dat er misschien een addertje zou schuilen onder het gras, want er zijn heel wat stille plekken langs dien weg, de rotsen zijn loodrecht hier en daar en zeer hoog.....

Maar nogmaals bedacht hij, dat Maucière het wel zou winnen van zijn al te haastige vriendin, die den ongelukkigen de Villeneuve zelfs een paar maanden van een ellendig leven niet meer scheen te gunnen en op zijn geld aasde.

Maar in ieder geval — dit was een houvast, tenminste als Edmond toestemde! Hij kwam weer dicht bij de tusschendeur staan, en luisterde scherp. Nu hoorde hij den jongeman zeggen:

— Mij is alles wel! Zorg dan maar voor een auto! Heb je al een goede gelegenheid gevonden voor — vanavond?

— Ik heb zooeven kennis gemaakt met een man, die een halve kilo heeft weten binnen te smokkelen! antwoordde Maucière met een lachje, alsof het een goede grap betrof en niet iets verschrikkelijks, hetwelk heele steden van het schoone Frankrijk dreigt te ontvolken.

Edmond gaf geen antwoord, maar het was Raffles alsof hij door de gesloten deur heen de uitdrukking van hartstochtelijk verlangen zag op het smalle, bleke gelaat!

— Rep je wat — wij laten over een half uur de auto al voorkomen! hernam Maucière nu. Ikzelf zal sturen — ik ken hier den weg! Het weer is verrukkelijk — wij zullen genieten van de omgeving!

— Ik vind alles goed! zeide Edmond nogmaals, verschaft mij wat sigaretten als ik je verzoeken mag. Ik kom aanstonds beneden. Gaat — zij mee?

— Ja — tenzij je er iets op tegen hebt!

— Het kan mij niet schelen. Maar ik geloof, dat ze een hekel aan me heeft. Trouwens — ik zal jullie beiden zoo heel erg lang niet meer tot last zijn. Neen, maak geen tegenwerpingen René, bezorg mij liever die sigaretten.

De gangdeur ging open en dicht, en een paar seconden later maakte ook Raffles dat hij zijn

kamer uitkwam, liep haastig naar de vestibule, trad de telefooncel binnen en sprak even later met Brand:

— Je hebt dus al een motorboot? Gehoord? Mijnentwege, als ze maar snel is! Prachtig! Luister nu goed! Jij en Henderson vaart met die boot tot de kleine kaap, even voor Nizza, en wacht daar, totdat ik gekomen zal zijn. Ik neem de auto en ga hen na — zij willen over een half uur een rit gaan maken langs de Grande Corniche — en ik hoop dat zich de gelegenheid aanbiedt, dien jongen dwaas mee te lokken, als het moet met geweld — of met een prikje in den onderarm, dat hem tijdelijk weerloos zal maken. Het is dus mogelijk dat je den tocht voor niets maakt. Ben ik er om twaalf uur nog niet, keer dan maar weer terug, want dan is het mislukt. Heb je al ontbeten? Ga dan nu onmiddellijk op weg, want je hebt maar een half uur speling!

Raffles hing het toestel aan den haak, en toen hij weer in de vestibule trad, gevoelde hij zich in een uitstekend humeur, en in staat tot groote verrichtingen. Hij ging nogmaals naar boven, om uit een geheime afdeeling van zijn valies een zeker spuitje te halen, dat hem wellicht goede diensten kon bewijzen, laadde zijn browning, die hem misschien ook te pas kon komen, en toen verliet hij het hotel, kocht op den hoek in een grooten bakkerswinkel een paar van die heerlijke, Fransche broodjes, die zoo voortreffelijk smaken bij een kop chocolade, liet ze besmeren en at ze op — want het Parijsche ontbijt heeft voor een Engelschman niet veel waarde.

En nu stak hij de straat over, waar nu de eerste drukte van het aangaan der kantoren en het openen der winkels wat geluwd was, dan een dwarsstraat, en ging de auto uit de garage halen, waarvan hij het reçu bij zich had gestoken, voor alle zekerheid.

Hij wachtte nog slechts, totdat hij Maucière in gezelschap van zijn neef en zijn vriendin uit het hotel zag komen, en pas toen hij er zeker van kon zijn, dat zij het plan voor het uitstapje niet hadden opgegeven, reed hij zoo snel mogelijk weg, want hij was niet van zins, de anderen te volgen, wel wetend dat Maucière aanstonds wantrouwend zou worden, wanneer hij zag dat hij gedurende den geheelen weg steeds door denzelfden automobilist werd gevolgd.

En al was het een ernstig doel, dat hem naar buiten riep — Raffles genoot voor een korte wijle van de onuitsprekelijk schoone natuur, die al spoedig al haar bekoorlijkheden voor hem tentoon spreidde. Een kort oogenblik was John Raffles, de Groote Onbekende, de Meesterdief gelukkig, waarlijk gelukkig. Want de natuur woest of teeder, is altijd waar, is nooit wreed, is steeds oprecht. Hij zag geen menschen — hij zag alleen maar den azuurblauwen hemel, de rotsen, de glooiende heuvelhellingen met hunne

wijnstokken beplant, en diep onder zich de zee, die ternauwernood een rimpeltje vertoonde, van een intens blauwe kleur en hier en daar bestipt met kleine, sierlijke, witte visschersbooten, het zeil uitgespreid als de wieken van een zeemeeuw.

Bijna aanstonds begon de weg sterk te rijzen, en tevens vele bochten te beschrijven, zoodat hij nu en dan de zee den rug toekeerde, om haar dan plotseling weer in het oog te krijgen, nu weer veel lager. En bij een van die ontmoetingen met het blauwe water zag hij, bijna recht onder zich, een kleine, maar blijkbaar heel snelle motorboot, die lijnrecht koers zette naar een puntige kaap, wazig zichtbaar in de verte, wel een veertigtal kilometers meer naar het oosten. En Raffles wist, dat dit de boot van Brand moest zijn, en zijn hart zong een oogenblikje — hij had toch twee ware, trouwe, tot in den dood aan hem verknochte vrienden.....

Maar tien minuten later, en al voer die boot dan ook in een rechte lijn, al beschreef de weg vele bochten, had hij het vaarttuigje toch al achter zich gelaten. Driemaal kwam hij in dit vroege uur een auto tegen, maar geen reed er hem voorbij, want daartoe was zijn eigen vaart te snel....

Op nauwelijks een kwartier rijdens van Nizza, dat hij reeds diep beneden zich zag liggen, wit en blank als een droomstad, zette hij zijn auto in een zijweg, niet ver verwijderd van een mooie villa, die blijkbaar te huur stond, want er vertoonde zich geen sterveling en de deuren en de ramen waren gesloten en wachtte.

En hij behoefde niet lang te wachten, want er waren nog geen tien minuten verstreken of hij zag een open auto voorbij rijden, niet al te snel, met Maucière achter het stuurwiel, en Berthe Dirks naast zich, terwijl Edmond alleen op de achterbank zat, het hoofd op de borst gebogen en blijkbaar reeds vermoeid van den korten tocht.

Raffles wist dat niet heel veel verder een zeer mooi plekje was, waar menigmaal auto's stilhouden, waar veel gepicnict wordt en vanwaar men een onvergelykelijk uitzicht heeft over Nizza en nog wel een half dozijn andere plaatsjes aan de kust, tot bijna aan de Italiaansche grens toe. Hij hoopte dat de anderen daar misschien zouden stilhouden — en die hoop werd niet beschaamd! Hij hoorde, nadat hij zich schijnbaar had beziggehouden met zijn motor, duidelijk hoe de auto stopte, en zelfs kon hij in de ijle, hooge berglucht vaag de stemmen hooren van den man en de vrouw. Hij liep den weg wat op, hetgeen hij veilig kon doen, daar hij hier weder een groote bocht beschreef, en naderde zoo dicht, dat hij duidelijk kon hooren wat er gesproken werd.

— Laten wij hier wat rusten! stelde Edmond voor. Het is hier verrukkelijk, en zoo rustig, zoo kalm.

— Doe wat je wilt — maar doe het dan

alleen! zeide de vrouw bits. Wij willen die leegstaande villa eens gaan bezien, een eindje terug. En pas maar op, dat je niet naar beneden valt — er zou weinig van je overblijven, vrees ik!

— Wat vroeger — wat later — klonk onverschillig de stem van den jongen edelman. Gaat maar. Ik zal mij volstrekt niet vervelen.

Raffles' hart klopte. Dat was een prachtige gelegenheid, gunstiger dan waarop hij ooit had mogen rekenen! Hij verschool zich vlug achter een groepje cactusstruiken, die op geregelde afstanden langs den weg waren geplant, en het was juist bijtijds, want daar kwamen Maucière en de Belgische reeds aanwandelen, klaarblijkelijk met het doel, eens een kijkje te gaan nemen in die fraaie villa, die zij zooveel gezien hadden. Wie weet waren zij wel voornemens dat huis te huren, zoodra er geld genoeg was om dat te kunnen doen! Raffles had zijn auto achtergelaten, maar dat zouden de twee zeker niet zoo opvallend vinden. Misschien dachten zij wel dat die van den eigenaar of den huisbewaarder was. Een oogenblikje daarna waren zij uit het gezicht verdwenen.

Raffles repte zich verder, en een paar tellen later zag hij Edmond, die onbeweeglijk tegen een rotsblok leunde, en met half gesloten oogen uitkeek over de zee. En toen Raffles naderde, hoorde hij een eigenaardig geluid — het gelek op een doffen snik. Die ongelukkige! Hij beweende een verleden, dat, naar hij meende, nooit meer zich zou herhalen, dat voorgoed afgesloten was.

Maar reeds scheen hij iets te hebben gehoord, want hij wendde haastig het hoofd om, zag Raffles en riep verwonderd, ja een weinig ongerust uit:

— Gij hier mijnheer? Is dit een toeval?

— Misschien is het iets meer, de Villeneuve! gaf Raffles ernstig ten antwoord. Zeg mij eens, spreekt deze natuur niet tot u? Waarschuwt zij u niet? Maant zij u niet aan, alle krachten in te spannen om u te verzetten tegen den duivel, die u thans in zijn greep heeft?

— Stil! viel de ander hem op woesten toon in de rede. Ik wil het niet hooren! Gij zoudt mij krankzinnig maken! De natuur! Ha, ha — wat kan de natuur nog voor mij zijn? Zie, wat voor mij de natuur beduidt!

Hij had de hand in de zak gestoken en haalde er een fraai bewerkt, zilveren bonbon doosje uit, dat hij opende. Het bevatte een fijn, wit poeder. Dus tot zelfs des daags droeg de ongelukkige

het vergif met zich mede, dat zijn lichaam sloopte en uitteren deed!

Raffles besloot te handelen. Het moest thans gebeuren!

Hij trad op Edmond toe, ontrukte hem het zilveren doosje en wierp het over den rand van de klippen, ver van zich af.

— Wat doet gij daar? riep Edmond woedend. Hoe durft gij dat doen? Wie zijt gij toch, dat ge mij in den weg treedt, dat gij de schoolmeester over mij wilt spelen? Laat mij met rust.

Raffles antwoordde niet eens. Hij had vlug het spuitje uit het etui genomen, greep den arm even onder den elleboog vast, hief den willoozen arm wat op, en het spuitje verrichtte zijn taak, drong met de vlijmscherpe punt door onder de huid van de pols.....

Edmond slaakte een gesmoorde kreet, meer van verbazing dan van schrik en stotterde verdwaaasd:

— Wat wilt gij toch? Wat heeft dat te beteekenen? Ik zeg u — ik wil niet dat gij.....

Meer kon hij reeds niet uitbrengen. Slap viel zijn hoofd op zijn schouder. Zijn lippen prevelden nog iets onverstaanbaars. Toen voelde Raffles hoe het uitgeteerde lichaam terzijde zonk, en zou vallen. Hij stak het spuitje haastig weer weg, tilde den jongeman van den grond, luisterde een oogenblikje scherp toe, en droeg hem toen als een kind — en zeker woog Edmond niet zwaarder — snel dwars over den weg. Hij legde hem daar neer achter wat struikgewas, overtuigde zich nogmaals dat niemand iets had gezien, liep haastig terug en bereikte zijn auto. Van Maucière en Berthe was niets te bespeuren. Waarschijnlijk waren zij binnenshuis, of er achter, in het fraaie park. Hij ging achter het stuurwiel zitten en reed met de auto weg, ieder geraas zooveel mogelijk vermijgend, totdat hij den wagen weer deed stilhouden voor het kreupelboschje. Hij lichtte den nu volkomen bewusteloozen Villeneuve in den wagen, schoof de gordijntjes dicht, sloot het portier, en ging weer achter het stuurwiel zitten.

Geen sterfelijk wezen was getuige geweest van deze snelle daad!

En terwijl Raffles gas gaf, mompelde hij vroolijk voor zich heen:

— Nu moeten zij voorloopig maar denken, dat de waarde neef van de klippen is getuimeld! Ik vermoed echter dat zij zeer spoedig op een zeer onaangename wijze zullen ontwaken uit dien droom!

HOOFDSTUK VI.

HET VROUWENEILAND.

Raffles, na den grooten weg te hebben verlaten, en na langs kleinere, vrij moeilijk te berijden wegen weer te zijn afgedaald naar de kust, vond op de afgesproken plaats, maar niet dan nadat hij een kwartier had moeten wachten, Brand en Henderson, die niettemin de motorboot zoo hard mogelijk hadden laten loopen.

De boot had slechts weinig diepgang, en kon dus gemakkelijk naderen tot nabij een klein, verveloos en wrak steigertje, dat waarschijnlijk had behoord tot een thans verlaten veronachtzaamd landhuisje.

Wel? vroeg Brand dadelijk, zoodra Raffles binnen het bereik van zijn stem was.

— Wij hebben hem! antwoordde Raffles vroolijk. Laat Henderson aan land komen. James — in de auto ligt de arme drommel. Draag hem voorzichtig naar de boot. De plek is prachtig gekozen, naar ik merk! Alleen de zeezwaluwen zijn onze getuigen Brand, ik zal intusschen de auto naar een garage te Nizza rijden, waar zij eenige dagen kan blijven, en je wacht mij hier op aan den grooten steiger van de Jachtclub. Leg den knaap in de kajuit. Je hoeft verder niet op hem te letten, want er gaan minstens eenige uren mee heen voor hij weer tot bewustzijn komt.

Henderson had intusschen het portier reeds geopend waartoe hij niet meer dan een twintigtal passen van het steigertje af behoefde te doen, nam het slappe, vermagerde lichaam in zijn krachtige armen, en droeg den bewusteloze met de grootste zorg en vlug naar de boot, waar hij hem aanstonds in de ruime kajuit neerlegde met een kussen onder het hoofd.

Maar Raffles zat alweer achter het stuurwiel, en raasde naar Nizza, bracht daar den wagen in een garage, zoo dicht mogelijk bij de haven, kreeg zijn reçu, en stapte naar den grooten steiger van een der grootste zeil- en motorclubs van Frankrijk. Achter hem was het vorstelijk ingerichte paviljoen. Eenige motorbooten voeren reeds heen en weer. Maar hij moest nog wel ruim een kwartier wachten voor hij de „Zearend” de door Brand gehuurde, snelle boot zag naderen, die alleen maar even vaart minderde, om hem op te nemen, en onmiddellijk weer het ruime sop koos.

En niet zoodra waren zij op een halve mijl buiten de kust, en was Nizza alleen nog maar te zien als een fata morgana, een witte verschijning, toen Raffles kortaf beval:

— En thans naar het hol bij Caïro! We moeten den overtocht binnen zes uren gedaan hebben, vrienden!

— Dat zal gemakkelijk gaan, mylord! riep de reus vroolijk uit. Het is een uitstekend schuitje, en wij hebben voor twee of drie dagen benzine aan boord — de geheele voorpiek staat er vol van!

— Dan zou ik je willen raden, vriend James, met je brandende sigaret uit de buurt van die voorpiek te blijven! zeide Raffles droogjes. En nu ga ik even omzien naar onzen onvrijwilligen gast!

Raffles daalde het kleine trapje af, dat naar de kajuit voerde, na eerst nog een blik in het rond te hebben geslagen. Slechts heel in de verte echter waren enkele kleine scheepjes te zien, en hij wist dat hij zich volkomen veilig kon achten.

Daar beneden, uitgestrekt op een der met fluweel bekleede rustbanken, lag Edmond de Villeneuve, bleek, maar rustig en gelijkmatig met lange tusschenpoozen ademend.

Raffles keek een oogenblik vol mededoogen en toch ook met een klein weinigje afkeer op den jongen man neer, vroeger wellicht een toonbeeld van frissche jeugd, door zijn eigen zwakheid en den invloed van een ellendeling verworden tot een willoos, ongelukkig mensch, met slappe trekken, niet in staat om een daad te verrichten, steeds de speelbal van andermans luimen — en gescheiden van het meisje, dat hem zeker gelukkig zou hebben gemaakt. En hoe langer Raffles dat bleeke gezicht met de scherpe groeven langs den neus en de blauwige oogleden bestaarde, hoe meer hij tot de overtuiging kwam, dat hij zeker geen drie, vier weken meer had kunnen wachten of de ongelukkige ware reddeloos verloren geweest — misschien reeds gestorven. Ook thans nog zou de grootste zorg aan hem besteed moeten worden, en zou het hem volkomen onmogelijk moeten worden gemaakt, zich het vergif te verschaffen, wilde hij genezen.

Raffles voelde even den pols, lichtte een der gesloten oogleden op, bekeek het porceleinig wit van het oog, en mompelde in zichzelf:

— Hij zal nog wel minstens tien uren bewusteloos blijven. Nu, des te beter. Ik ben benieuwd hoe zijn neef over die plotselinge verdwijning denkt!

Hij bleef ongeveer tien minuten in de kajuit, begaf zich toen weer aan dek, en bemerkte dat de motorboot, terwijl het water in schuim voor de boeg opspoot, met al de kracht van haar sterke motoren het blauwe water kliefde van de Middellandsche zee.

De renboot stooft reeds recht af op den smallen doorgang tusschen Corsica en Sardinië, — de

straat van Bonifacio geheeten. Bleef alles goed gaan, dan zou het snelle scheepje zeker nog dienzelfden dag Caïro kunnen bereiken, na het vallen van de duisternis. De boot behoorde tot de snelste van haar soort, en liep ruim vijf en zestig kilometer per uur.

De dag was schoon, er stond bijna geen wind, men lunchte, men zag den voorraad benzine voortdurend minderen, — en om vijf uur in den middag naderde de boot weder de Afrikaansche kust, ter hoogte van Ras el Hillal, de meest noordelijke kaap van het landschap Ulad Harab.

En nog was het niet volkomen donker, toen de boot eindelijk op een paar mijlen ten westen van Matruh, alwaar de spoorlijn naar Alexandria een aanvang neemt, een kleine kreek binnenvoer, omgeven door een ring van palmen, en alleen maar toegankelijk voor kleine vaartuigjes van zeer geringen diepgang.

En nog altijd sluimerde Edmond. Hij werd, zoodra Henderson de „Zeearend” op het vlakke strand had laten loopen, behoedzaam aan land gedragen. Geen sterveling liet zich zien, en niets wees op de betrekkelijk dichte nabijheid van het zoo belangrijke havenstadje Mutrah. Raffles kende de plek hier uitstekend, en zou ook in den donkersten nacht zijn weg hebben weten te vinden. Hier vlakbij immers bevond zich de goed verborgen ingang van het hol, dat bij vloed geheel onderliep, en in welks duisternis, door het water bijna geheel bedekt, zelfs bij eb, zijn kleine, trouwe duikboot rustte en op hem wachtte. Maar de maan was reeds vol aan den hemel gekomen, en zoo intens was haar licht, dat men daarbij voldoende kon zien. De drie mannen waren nu aan land gegaan, en snel werd Edmond in de sterke armen van James den reus voortgedragen, over een afstand van bijna zestig meters, tot de Hercules plotseling met zijn vracht als dwars door den rotsmuur verdween. Hij was de smalle spleet binnengedrongen, die hier aan de landzijde toegang gaf tot het hol. De anderen volgden hem. Bij het licht van Brand's zaklantaren daalden zij behoedzaam af langs wat een natuurlijke wenteltrap leek te zijn, en die hier en daar zoo nauw werd, dat Henderson er slechts met moeite zijn lichaam door kon persen. Steeds verder daalde die trap in de ingewanden van de aarde af, totdat Henderson stilstond.

Een zwak geruisch deed zich hooren. Het was de vloed die sedert een uur opkwam. Men moet hier niet denken aan een hoog-water, zooals men dat vindt op de kusten van Noorden Oostzee, want een echte vloed kent de Middellandsche zee niet, zonderling genoeg.

Het verschil tusschen laag- en hoog water is er slechts gering. Toch, als de wind op de kust staat, worden gedeelten die eerst droog lagen, door het zeewater bedekt.

Henderson was blijven stilstaan op een soort van portaal of balkon, en keek van een hoogte

van bijna acht meters neer op een spiegelgladde watervlakte, waarin het licht van Brand's lantaren zich weerkaatste. Een trap met treden van bijna een meter voerde verder naar omlaag, en het water bespoelde zijn grove, waterdichte laarzen. Een smal pad was vrij, tusschen dat water en het harde graniet van de rots, en hij liep verder het hol in met zijn last, steeds verder, en nu en dan moest hij wel in het water stappen om verder te kunnen gaan. Nog ongeveer tachtig meters liep hij zoo verder, het hol versmalde zich, werd lager, zoodat hij nu en dan het hoofd moest bukken, en tenslotte stonden allen stil op een kort woord van Raffles:

— Hier is het!

Brand richtte zijn lantaren naar alle richtingen. Er viel volstrekt niets te zien. Maar Raffles trad naar voren, tastte behoedzaam met zijn vingers langs den vochtigen wand, en had na eenige oogenblikken een vrij zwaren steen gevonden, dien hij terzijde moest wentelen met de hulp van Brand, om een kleine uitholling vrij te maken, waarin zich een kleine electrische installatie bevond, gevoed door een zorgvuldig in stroo en dik papier verpakte accumulator. Ook dit was goed verborgen, en zelfs na het wegwentelen van dien zwaren steen zouden alleen ingewijden die kleine batterij ontdekken en denkelijk in het geheel niet den kleinen knop, nog verder en dieper in de opening verscholen, waarop Raffles nu drukte.

Enkele tellen wachtten allen in groote spanning — en toen rees eensklaps, heel langzaam, als de rug van een nijlpaard dat boven water komt, het grijsge schilderde dek van de Bruinvisch boven de gladde oppervlakte van het water uit. Door op den knop te drukken had Raffles daarbinnen de motoren in werking gebracht, die de waterballasttanks konden leegpompen. Door middel van een dik met guttapercha en geteerd touw omwikkelde contactdraad, die van het schip naar de verborgen opening voerde, konden die motoren op gang worden gebracht.

Raffles sloot onmiddellijk den stroom weer af, zoodra het dek een decimeter boven water was, Brand sprong over op de gladdige oppervlakte, en draaide den zwaren vleugelmoer los, die den ronden ingangsdeksel hermetisch gesloten had gehouden, zoodat zelfs geen druppel water naar binnen had kunnen doordringen. Vervolgens stak Henderson hem het slappe lichaam toe van Edmond, dat hij behoedzaam aanvatte, langs het stalen laddertje omlaagbracht en dadelijk neerlegde in de voorkajuit.

Edmond had zelfs niet met de oogen geknippert. Hij was nog altijd in diepe bewusteloosheid.

Raffles had zich eveneens door de ronde opening naar binnen laten glijden, keek een oogenblikje naar den bewusteloze, stond diep in gedachten verzonken, en riep toen:

— Henderson — wij zullen over een uur

ruimschoots voldoende water hebben, om te kunnen vertrekken. Maak alles daarvoor gereed. Kijk goed de motoren na, en zie of er niets beschadigd is door een verblijf van maanden onder water. Brand — met jou een woordje, mijn jongen!

En terwijl Raffles ernstig en nadrukkelijk sprak met Brand, die met gebogen hoofd toelisterde, bezichtigde Henderson met de grootste zorgvuldigheid alle onderdeelen van het wonderlijke mechaniek, dat deze kleine, maar uitmuntend ingerichte duikboot voortdreef. Hij overtuigde zich allereerst dat het electrische licht volkomen normaal werkte, dat het zoeklicht nog in volle kracht zijn stralenbundel kon uitzenden, en ging toen nazien of de electrische machine niets geleden had.

Neen, het vet, waarmee hij van te voren alles had ingesmeerd, in samenwerking met de ruime toepassing van niet roestend metaal had alle deelen volkomen blank en zonder een stipje roest gelaten! Nergens was water binnengedrongen, de batterijen behoefden nog lang niet te worden bijgeladen, de accumulatoren waren in voortreffelijken staat — alles zag eruit alsof de boot zooeven van de werf was geloopt.

En hij kwam na verloop van een half uur rapporteeren:

— Alles is gereed, mylord! Wij kunnen op weg gaan, wanneer gij wilt!

— Het is goed James, — vaarwel dan, of liever — tot ziens!

Henderson keek Raffles met groote oogen aan, en Brand zeide, met een glimlach, die blijkbaar niet geheel van harte was:

— Ja, James — jij en ik keeren met de motorboot terug! Mylord zal de duikboot alleen besturen. Wij hebben andere zaken te doen — daarginds!

— Ik vraag verschooning, mylord! Maar dat is gevaarlijk! riep Henderson verschrikt uit. — Volstrekt niet gevaarlijk James, zeide Raffles glimlachend. Anderhalve dag varens zullen mij op de plek brengen, waar ik zijn moet — en ik ken den weg zeer goed. Maak je niet in het minst ongerust!

— Maar als die man bijkomt, zal hij U aanvallen! wierp Henderson hem tegen.

— Daartoe is hij veel te zwak en te willoos — en bovendien is hij ongewapend! Neen stil — vrienden — ik heb het zoo besloten, en het is zoo het beste! Ik reken op jou, Brand! Beschaam mijn vertrouwen niet! En bedenk dat er veel van afhangt! Druk mij de handen vrienden — en tot over een week, vroeger misschien reeds, als alles goed gaat! Bij mijn terugkeer zal ik eenvoudig te Matruh op den trein stappen, ik zal binnen een uur te Alexandria zijn, ik zal daar op de boot naar Malta stappen, en daar behoef ik slechts een halven dag te wachten om op een der booten te kunnen overgaan, die den dienst van Marseille op Port Said onderhouden. Verlaat nu snel het schip

— begeef je aan boord van de motorboot — en goede reis! Brand — nogmaals — beschaam het vertrouwen niet, dat ik in je stel!

— Ik zal mijn best doen! zeide Brand eenvoudig.

De mannen zagen elkander een oogenblikje vast in de oogen, drukten elkander de hand — en een oogenblik daarna reeds schroefde Raffles aan de binnenzijde het ronde, stalen luik weer dicht, verbrak de verbinding met den vasten wal door den geleidingsdraad, sloot ook deze opening met groote zorgvuldigheid, ging zich eerst overtuigen dat er voldoende geconserveerde levensmiddelen aan boord waren, en ontstak toen het felle zoeklicht, dat tot op zeer verren afstand het hol verlichtte. Een beweging aan een kleinen hefboom was voldoende, de boot tot onder water te doen zinken en te doen draaien — en toen voer hij behoedzaam het hol uit, terwijl de lichtbundel het groenige, kristal-heldere water bleef doorschijnen.

Maar niet zoodra had hij den ingang van het hol achter zich, of hij doofde dat licht, liet de boot naar de oppervlakte rijzen, en stoof in een verbazende vaart over de golven. Het was zoo licht dat hij minstens een mijl voor zich uit kon zien, en hij zag nog juist door den periscoop, dien hij een weinig had uitgedraaid, hoe de „Zeearend” het ruime sop koos, om den terugtocht naar Marseille te gaan aanvaarden.

Vier uren dreef Raffles in dezelfde snelheid de Bruinvisch over de golven heen, zoo dicht voorbij de zuidkust van Sicilië, dat hij duidelijk de lichten van de havenplaatsjes Licata en Girgenti kon zien, en het was diep in den nacht, toen hij het stalen schip deed zinken tot op den bodem van de zee op slechts een vadem afstands van het kleine eilandje Pantellaria, want hij was niet van zins, den geheelen nacht door te varen. Een paar uren rust zouden noodzakelijk zijn. De boot lag hier even veilig alsof ze in een dok lag, en nadat Raffles zich had overtuigd, dat Edmond nog steeds sliep, sloot hij zorgvuldig de stalen tusschendeur, die naar de kajuit leidde, strekte zich uit op een der rustbanken in de achterkajuit, anders voor Henderson bestemd, en sliep bijna onmiddellijk in, even rustig als wanneer hij in zijn prachtig gebeeldhouwd bed in zijn huis in de Cromwell Street had gelegen.

Hoe lang hij geslapen had wist hij niet, maar hij werd eensklaps gewekt door een soort van dof gerommel, kwam overeind, onmiddellijk klaar wakker, luisterde — en begreep dat Edmond ontwaakt moest zijn, en nu misschien in doodsangst, volstrekt niets begrijpend van zijn toestand, op de stalen deur hamerde, met alle kracht die er nog in zijn vuisten was.

Raffles ging onmiddellijk op die deur toe, en ontsloot ze.

En daarachter stond Edmond, bleeker dan de dood, met het zweet op de kaken, en staarde

hem aan met oogen die uit de kassen dreigden te puilen.

— Ben ik gek? Droom ik? Wie zijt gij? stotterde hij met moeite, en knipperend tegen het schelle licht, dat Raffles zooeven weer had ontstoken.

— Herkent gij mij niet? vroeg Raffles langzaam.

De jongeman keek hem een oogenblik als verwezen aan, slaakte toen een kreet van schrik en verbazing, en riep:

— Gij? Alweer gij? Maar wat beteekent dit? Wat is er met mij gebeurd? Wie zijt gij dan toch, die mij steeds achtervolgt? Maar stil — het is alsof een gordijn wordt weggetrokken van voor mijn geest! Gij waart het, die mij daarboven langs den weg — hoog boven op de rots — ik weigerde naar U te luisteren.....

Hij streek zich met de hand over het voorhoofd, en bleef steken.

— Ja, ik ben die man! zeide Raffles eenvoudig. Ik zal U redden — ook tegen Uw zin!

— Waar ben ik hier? Is dit de cel van een krankzinnigengesticht?

— Neen — stel U gerust, de Villeneuve! Gij zult het aanstonds weten. Ga rustig daar zitten.

De Villeneuve wankelde achteruit, als verstuft, Raffles greep naar een der hefboomen, met kracht dreven de motoren het water uit de vergaarbakken, en langzaam rees de boot, tot de wijzer van den hoogtemeter trillend bleef stilstaan. Raffles reikte boven zich, en draaide de zware sluitschroef los van den ingangstoren. En terwijl hij het electrische licht doofde, drukte hij tegelijkertijd het stalen luik omhoog, en sprak:

— Kom nu — kom, en zie!

Hij had Edmond de hand toegestoken, en aarzelend beklom die het stalen laddertje met onzekere voeten, en ondanks zichzelf ontsnapte hem een kreet.

Zooeven was de zon opgekomen. Het kon nauwelijks half vijf in den morgen zijn. Van het kleine eiland af kwam een verrukkelijke bries, bezwangerd met de geuren van uitheemsche bloemen en geurige zuidvruchten, over het stalen scheepje strijken dat daar op een paar vademen afstand rustig op de blauwe golven dreef, terwijl het dek nauwelijks een decimeter boven de oppervlakte uitstak. Pantellaria deed zich voor als een Hof van Eden, met haar groene heuvelen, haar palmen, haar agaven, haar platanen — de witte villa's, en de landweggetjes, die omhoog kronkelden langs de hellingen der heuvelen. Zuiver was de zeelucht, als balsem voor de longen, na het langdurig verblijf in de buikboot. Het was alsof een nieuw leven in de aderen van den jongeman vlood en hij duizelde, en zou gevallen zijn, als Raffles hem niet in zijn sterke armen had gegrepen.

— Het verplettert mij! stamelde de ongelukkige, sidderend als een kind, dat bang is voor een spookverschijsning.

— Omdat gij zwak zijt, zwak als een pasgeborene! Maar gij zult leven, en dit alles kunnen verdragen, om het vervolgens te genieten!

— Nooit! jammerde Edmond, zich aan den arm van Raffles vastklampend. O, breng mij aanstonds weer terug! Ik zeg U immers dat ik verloren ben!

— Gered zult gij worden! riep Raffles met stemverheffing. Gered ondanks U zelf! Volg mij — wij vertrekken!

— Naar Marseille?

— Neen — naar uw heil! antwoordde Raffles met vaste stem, en hij dwong den ander van het stalen laddertje af, bereidde daar beneden snel een klein ontbijt uit scheepsbeschuit en melk, dwong den jongeman om te eten, en bracht de boot in beweging, die spoedig die plek van zalige, paradijsachtige rust verliet, en weder verder koers zette naar het westen. Het was een zonderlinge reis. Herhaaldelijk stelde Edmond vragen, maar Raffles antwoordde steeds met een ernstig:

— Wacht slechts — wacht!

In den loop van den dag werd Edmond zeer onrustig, en voor alle zekerheid had Raffles het luik weder moeten sluiten. Tenslotte was hij echter wel genoodzaakt, den ongelukkige nogmaals een inspuiting te geven, want hij werd zoo opgewonden, dat hij gevaar dreigde op te leveren voor de kostbare, teere machinerie. Een kwartier daarna reeds sliep hij weer rustig en Raffles wist dat hij opnieuw minstens tien uren niet gestoord zou worden, ruimschoots voldoende om zijn doel te bereiken, want reeds een uur na middernacht van dien dag voer hij ongemerkt door de Straat van Gibraltar. Hij had dien dag met een gemiddelde snelheid van meer dan tachtig kilometer per uur gevaren — bijna steeds aan de oppervlakte, en zich er niet om bekommerd of hij al dan niet gezien werd.

Raffles sliep dien nacht niet. Om vier uur in den morgen voer hij tusschen Madeira en de Canarische Eilanden door — drie uren later voer de duikboot de kleine kreek binnen van Schateiland, meer dan honderdtachtig mijlen ten westen van het westelijke eiland van den Canarischen Archipel gelegen.

Hij opende het luik, zoodra de boot stillag, haalde diep adem, vulde zijn longen met de zuivere lucht, en droeg toen den sluimerenden Edmond langs het stalen laddertje op het dek, liet zich met hem in drie voet water glijden, waadde naar land, en liep recht toe op een klein, houten huis, halverwege de helling van een lagen heuvel. Hij had den weg nog niet voor de helft afgelegd, of de deur van het huis ging open, een vrouw verscheen op den drempel, in een wit gewaad gekleed, dat haar tot even boven de enkels reikte, en dat onder den boezem werd omsnoerd door een gordel van goudleder. Achter haar vertoonden zich de gedaanten

ten van verscheidene nog jonge, door de zon gebruiende krachtige vrouwen.

En niet zoodra had de vrouw Raffles gezien, of zij slaakte een luiden kreet en kwam langs een goed gebaand pad den heuvel afsnellen en stond nu bevend van ontroering voor hem stil, de gebruiende, kleine handen over de borst gevouwen en met haar donkere oogen naar hem opziende, wachtend tot hij zou spreken.

En Raffles liet zijn last op den grond glijden, wees op hem, en zeide ernstig, de hand vattend die de vrouw hem aarzelend toestak:

— Hier ben ik nogmaals, Helena! Ditmaal breng ik geen schatten aan goud — ik breng je iets dat van nog veel grooter waarde is, mijn lieve vriendin — ik breng je een mensch, die gered, die genezen moet worden! Helena, ik vertrouw dezen mensch aan jou toe.

HOOFDSTUK VII.

AAN HET LEVEN HERGEVEN.

Mijnheer René de Mauclère ijsbeerde woedend heen en weer in zijn kamer, en gromde tusschen zijn witte tanden als van een nijldigen wolf tegen Berthe Dirks, die in sombere gedachten verzonken op de sofa zat.

— Jij zegt maar altijd dat ik moet handelen! Wat valt er te handelen? Denk je soms dat ik nu naar den notaris kan gaan, en zeggen: „Mijnheer de notaris, mijn neef is dood, wees zoo goed en betaal mij de erfenis uit!” Kan ik dat soms zeggen? Waar is dan die doode?

— In mijn portemonnaie! antwoordde de vrouw sarcastisch.

— Ik zou je raden om er geen grappen mee te maken! gromde de man, dreigend een stap in haar richting doende. Ik heb nog nooit zooiets beleefd! Waar zit hij nu ergens? Ik blijf volhouden dat hij niet van de rotsen kan zijn gevallen, toen wij zoo dom waren, dat ellendige huis te gaan bezichtigen. In die drie dagen had men hem moeten vinden! Iemand die van zulk een hoogte valt, is natuurlijk aanstonds dood, of kan zich in ieder geval geen meter verwijderen van de plek waar hij neerviel. Ben je dat met me eens?

— Volkomen! antwoordde de vrouw, met een sarrenden klank. Het is van het begin af mijn opvatting geweest! Jouw lieve neefje heeft eenvoudig de beenen genomen en is naar Parijs teruggekeerd!

— Ik geloof het niet! riep René woedend uit. Daartoe was hij niet in staat! Hij was te slap en te willoos, om een stap te doen zonder dat ik hem leidde! Hij zou zelfs geen kaartje hebben kunnen koopen, daarvan ben ik zeker! Onderweg zou hij verdwaald zijn! O, als het nog maar één, nog maar twee weken had kunnen duren — en de coco zou haar werk gedaan hebben!

— Ik weet iets, dat het werk nog heel wat beter en vlugger zou hebben verricht, zeide de vrouw koud, met een harden, moorddadigen blik in haar oogen. Maar jij bent altijd te laf geweest. Nu draag je de gevolgen. Want als je neef werkelijk onder water blijft, en niet

heel gauw weer te voorschijn komt — dan zul je, als ik me niet vergis, vijf jaar moeten wachten, alvorens men je als de rechthebbende erfgenaam beschouwt.

— Ja, maar hij blijft niet onder water, mijn waarde neef! liet plotseling een stem zich hooren — en van het balkon af stapte niemand anders naar binnen dan Edmond in persoon, vaal, vervallen en bevend van zwakte.

Indien zij een geestverschijning hadden gezien, een schim, die hen met holle kaken en vuurstralende oogen aanzag, hadden de beide misdadigers niet erger kunnen schrikken.

Zij deinsden achteruit, sidderend en bleek, totdat Mauclère de kracht vond om stamelend te vragen:

— Ben jij het, Edmond? Mijn hemel — ik zou je niet herkend hebben. —

— Nietwaar?

Nog erger is 't mij geworden — zoo dit mogelijk ware!

Bijna stikkend van woede en haat had de vrouw zich het eerst opgericht, zooals zij ook het eerst haar tegenwoordigheid van geest herwon.

— Waar kom je vandaan?” vroeg ze dreigend. Heb je gehoord wat wij bespraken?

— Dat was onvermijdelijk! antwoordde Edmond langzaam. Ik was toevallig in de kamer hiernaast, het raam stond open — en je zult wel bemerkt hebben, dat de beide kamers een gemeenschappelijk balkon hebben. Maar ik ben niet haatdragend — en ik zal trachten, die woorden te vergeten! Komaan René, zou je me geen hand geven? Je ziet eruit, alsof je een spookverschijning had gezien. Ben je werkelijk zoo boos, dat ik er het leven heb afgebracht?

De schelm, aldus ondervraagd, keek den vermagerden, vroeger zoo eleganten neef een oogenblikje aan met een blik die dezen stellig zou hebben vermoord, als blikken inderdaad konden dooden.

Toen kwam hij langzaam overeind van de sofa.

Dolle woede ging op dit oogenblik in zijn binnenste gepaard met een zekeren argwaan, waaraan hij zelf nog geen naam wist te geven.

Het liefst zou hij zich maar aanstonds op dien onbeschaamde hebben geworpen, die den spot scheen te drijven met alle verwachtingen, met alle mogelijkheden, en hier nu eensklaps levend voor hem stond. En daarnaast vroeg hij zich af, hoe Edmond geleefd had die drie dagen, waar hij zich bevonden had, of hij wellicht niet was geholpen door dien onbekenden vriend, aan wiens invloed hij hem meende te hebben onttrokken.

Zijn oogen schenen minder dof te zijn dan vroeger, maar wel was er een flakkerende blik in, en soms schoten zij met een zeer verschrikte uitdrukking terzijde uit, zooals dat wel gebeurt met lijders aan delirium in een der laatste stadia.

Hij kwam een stap op zijn neef toe, zijn woede uit alle macht beheerschend, terwijl de vrouw nog altijd ter zijde stond, nauwelijks zichzelf meester, en zeide toen op een toon, dien hij vriendelijk trachtte te doen klinken:

— Wil je me niet eens vertellen Edmond, wat er met je gebeurd is, sedert wij je achterlieten, tegenover de villa aan de Grand Corniche?

Edmond scheen met groote moeite zijn gedachten te verzamelen, en gaf tenslotte, terwijl zijn blikken als geheel afwezig rondwaalden door de kamer, ten antwoord:

— Het is moeilijk te verhalen. Ik moet vreemde avonturen hebben beleefd. In mijn droomen zie ik altijd water, zeer veel water — en een blauwen hemel, zonder een enkel wolkje.

— Herinner je je soms — een ontmoeting? Heb je menschen gesproken? Je maakt een zeer zonderlingen indruk op mij, Edmond!

Edmond krabde zich nog altijd met groote haast en opwinding achter het oor, alsof hij daar zijn ingeving uit moest putten, en antwoordde met zijn vlakke, klankloze stem:

— Ik meen mij een man te herinneren, die vlugschriften verkocht voor de zendingszaak — het ging om polsmofjes voor de arme kinderen der mijnwerkers in Zuid-Afrika. Maar het juiste weet ik er niet meer van. Ik heb, als ik het mij wel herinner, zoo'n vlugschriftje gekocht, maar toen bleek het in het Grieksch geschreven te zijn en die taal versta ik niet, zooals je weet, en verder is alles duister — heel duister.....

De beide medeplichtigen tegenover hem wierpen elkander een snellen, onderzoekenden, en ongerusten blik toe.

Was die plotseling teruggekeerde neef eensklaps krankzinnig geworden? Hield hij hen — maar dat was toch schier onmogelijk — soms voor den gek? Wat was er inderdaad met hem gebeurd? Hallucineerde hij reeds? Zag hij spoken op klaarlichten dag? Was het wartaal, dat hij daar sprak?

Het moest wel bijna zoo zijn — want het was volstrekt onmogelijk, dat Edmond hen voor het lapje hield. Om dat te kunnen doen moet een man normaal zijn. En de ongelukkige Edmond was dit reeds lang niet meer. Het denkbeeld dat hij grapjes met hen zou uithalen was te dwaas, om er een seconde bij stil te staan.

Maar wat dan?

Natuurlijk was hij niet naar omlaag gestort, want dat zou hij niet overleefd hebben. Er groeiden volstrekt geen struiken langs de helling, die zijn val hadden kunnen breken, en zelfs al ware dat wel zoo geweest, dan zou hij geschreeuwd hebben, in zijn doodsangst, en zij beiden hadden het moeten hooren! En zelfs al was dat niet zoo — hij had zich toch zelf nooit kunnen bevrijden, dat hadden anderen moeten doen, die zouden dat zeker niet onder zich hebben gehouden, en de zaak zou in de bladen gekomen zijn.

En het spreekt vanzelf dat Mauclère, zoowel als Berthe van het oogenblik der zonderlinge verdwijning af, geen enkel Fransch blad ongelezen hadden gelaten!

Neen, gevallen was hij stellig niet. Hij had dus rondgezworven. Zonder dit zelf te weten misschien! Het was niet ondenkbaar, want zulke dingen geschieden meer met menschen in zijn omstandigheden. Zijn kleeren waren stoffig, de rand van zijn broek was bemodderd, zijn das zat geheel scheef en ver onder zijn boord, die noodzakelijk een bezoek moest brengen aan de waschvrouw, hij had een baard van minstens drie dagen — in het kort, hij zag er onsmakelijk, hongerig en smerig uit.

Wie weet waar hij had rondgezworven, ten prooi aan regen en koude, aan honger en allerlei ongemak! Dan moest hij in die drie dagen toevallig aan het oog der politie zijn ontsnapt, of misschien hadden zijn goed gesneden, dure kleeren hem beschermd tegen onbescheiden vragen — of wellicht geloofde deze of gene gendarme in hem slechts een van die ongelukkige slachtoffers van de speelbank te zien, die men daarginds, langs de boorden van de verrukkelijke Middellandsche zee in zoo groote getale aantreft.

In ieder geval scheen het wel nutteloos te zijn, den zoo plotseling teruggekeerden neef nog iets te vragen. Hij was er weer, het tweetal had hem weer in zijn macht, ditmaal zou Mauclère er wel voor zorgen, dat hij geen escapades meer kon maken! Dag en nacht zou hij hem bewaken, en als het noodig mocht zijn, als het kon geschieden zonder gevaar op te leveren, dan zou hij ditmaal.....

En er kwam een moordziek licht in zijn oogen, dat Edmond zeker zeer zou hebben verschrikt, als hij erop had kunnen letten.

Maar hij dwaalde reeds blijkbaar zonder doel door de kamer, en mompelde toen:

— Ik heb honger — ik zou graag iets willen

eten. Ik ben blij dat ik jullie heb teruggevonden. Het is alsof ik uit een nachtmerrie ben ontwaakt. Heb je niet wat geld voor mij te leen — ik geloof dat ik geheel ben uitgeschud!

Weer wisselden de twee een snellen blik met elkander.

Eindelijk een logische verklaring!

Natuurlijk, gewone straatrovers of zwervers hadden hem daar geheel alleen bovenop de rots zien zitten, hem een eind meegesleurd, hem toen bewusteloos geslagen, of wel onder een bedriegelijk voorgeven meegetroond, wat nog waarschijnlijker was, en hem toen van al zijn hebben en houden beroofd.

Nu pas zagen zij ook dat zijn horlogeketting verdwenen was, en dus natuurlijk ook zijn horloge, en dat zijn ringen denzelfden weg waren opgegaan! De honger werd nu ook verklaard! Hij had niet eens geld gehad om zich een maaltijd te kunnen betalen.

Mauclère plooidde zijn gelaat tot een grijns, die zeker hartelijke bezorgdheid moest verbeelden en zei:

— Wij zullen in alle opzichten voor je zorgen, Edmond! Berthe en ik waren reeds bevreesd, dat je iets ernstigs was overkomen! Naar alle kanten hebben wij een onderzoek laten instellen.

— Buitengewoon aardig van je! zeide de hervondene aangedaan. Maar breng mij niet aan het weenen. Dat kan ik nu niet hebben, nu ik zoo hongerig ben. Bezorg me liever wat te eten, en dan wat geld alsjeblieft! Kun je er duizend francs van maken? Dat is voor vandaag genoeg!

De vraag scheen hem zoo te hebben uitgeput, dat hij lusteloos en slap op een stoel neerviel. Reeds scheen het staan hem zeer te hebben vermoeid.

Mauclère trok een zuur gezicht, maar hij ving een haastig toestemmend knikje op van de vrouw, en haalde zijn portefeuille uit.

Hij bedacht, dat het nu niet lang meer zou duren, of een stortvloed van biljetten van duizend francs zou over hem neerdalen.

Want de man die daar zooveel was binnengetreten, had voor geen veertien dagen leven meer in zich! Dit jongste avontuur, wat het dan ook geweest mocht zijn, had hem den genadeslag gegeven!

Nog slechts een paar inspuitingen, en het zou met hem gedaan zijn!

Wat kwam het er dan op aan, hem een duizend francs te geven?

Hij haalde uit een dikken bundel bankbiljetten er een van duizend, en stak het zijnen neef toe, die het met een trillende hand aannam, en in zijn vestzakje deed verdwijnen.

Vervolgens gaf hij Berthe een wenk, en zeide op zijn suikerzoeten toon:

— Nu moet jij voor een uitstekende lunch gaan zorgen, Berthe! Zoek het beste uit! Wij zullen gezellig op onze eigen kamer lunchen,

ter viering van het heugelijke feit, dat neef Edmond weder ten tooneele is verschenen!

De vrouw haalde de schouders op, maar zij ging toch heen, om aan de opdracht gevolg te geven. En zij hoopte van harte dat zij spoedig verlost zou zijn van dat menschenlijke wrak, dat hun tot last was, en dat die lafaard van een René niet eenvoudig uit den weg had durven ruimen. O, als zij maar een man was geweest.....!

En terwijl de vrouw met deze gedachten beziel naar beneden ging om een fijne lunch samen te stellen, kwam er een ondeugend lachje op het gelaat van Edmond, dat den ander volkomen raadselachtig voorkwam.

Raadselachtig, en ook wel een beetje schrik-aanjagend tevens.

— Je schijnt nogal in een goed humeur te zijn? vroeg hij, nog altijd met denzelfden grijns om de lippen.

— In het beste!

— Dat doet mij hartelijk veel genoegen! Je zult heel wat ontberingen te lijden hebben gehad!

— Niet om te zeggen!

— Je gevoelt je zeker opgelucht, dat je weer in ons gezelschap bent?

— Ongelooflijk opgelucht! Ik ben in het beste humeur van de wereld, zie je! Ik zou kunnen dansen en springen! A propos, waar denk je nu dat Berthe is, zoo ongeveer?

De vraag was zoo vreemd en kwam zoo onverwachts dat Mauclère den vrager een oogenblik met open mond aanstaarde, en toen met een onnoozel lachje antwoordde:

— Wel, zij zal nu zoo ongeveer beneden aan de trap zijn, denk ik!

— En wat doet ze dan, denk je?

— Nu, dan gaat ze de vestibule dwars over, en tracht in de eetzaal dezen of genen kellner op te vangen! antwoordde Mauclère, steeds verbaasder.

— Ha ha! Opvangen is een aardige term! Zie je, René — dat woord bevalt me nu! Maar je moet het anders opvatten! Dat wil zeggen — zij is niet de bedrijvende, maar de lijdende persoon! Vat je me? Van den voet van de trap gaat ze inderdaad de vestibule door — en halverwege wordt ze opgevangen door twee Parijsche detectives! Je bent het met me eens dat de jongedame het dubbel en dwars verdiende. Ik geloof dat het om die zaak van de Rue Richelieu is — je weet wel — die oplichting! Maar stel je gerust, dat was vóór je kennis met haar maakte, en je behoeft je er volstrekt niets van aan te trekken! Ja — en nu schiet onze lunch erbij in, wat drommel! Zoo heeft alles zijn schaduwzijde!

Het is onmogelijk, de snelle opeenvolging af te schilderen van de uitdrukkingen, die elkander verdrongen op het gelaat van René Mauclère. Ongeloof, woede, — maar vooral verbazing, mateloze verbazing.

Nog nooit had Edmond zoo goed, zoo vlug en zoo logisch gesproken, in de laatste drie maanden! Hoe kon hij weten van die arrestatie? Wat gebeurde er dan toch?

Hij vond tenslotte nog juist voldoende kracht om te stotteren:

— Hoe kun jij dat weten?

— Wel, zou ik het niet voor ieder ander moeten weten? Ik heb die heeren zelf op haar spoor gebracht! Jij hielp me nog, door haar naar beneden te sturen, voor die lunch! Hartelijk dank, maar dat was niet eens noodig geweest!

Deze slag dreigde den ongelukkigen Maucière bijna te verpletteren. Hij keek naar den ander als zag hij een spooksel. Toen verscheen er een gluiperige, wraakzuchtige uitdrukking in zijn donkere oogen. De ander had hem bedrogen, den spot met hem gedreven — in die drie dagen moest er iets gebeurd zijn van het grootste belang, dat dwars inging tegen zijn plannen.

Hij begreep dat hij thans snel, en zonder dralen moest handelen. Tot dusverre had hij niets met de politie uitstaande gehad, die hem dan ook zeker niet zou zoeken, en hij kon dus nu doen wat er te doen viel.

Met een glimlach haalde hij den kleinen koker te voorschijn, waarin zich de cigarettens bevonden, gemaakt van met opium gemengde tabak, en stak die Edmond toe met het gebaar dat deze zoo goed moest kennen, maar de jongeman zei heel rustig:

— Laat dat maar René — ik doe er niet meer aan!

— Je doet er niet meer aan? stamelde Maucière verbleekend.

— Neen, en ook niet meer aan schuiven, of coco snuiven. Dat ligt achter mij.

Hij was opgestaan en stond kaarsrecht voor den ander. Zijn handen beefden niet meer. Zijn oogen straalden, hij keek spottend naar Maucière, die meende te droomen. Dan vervolgde hij rustig, zijn hand uitstrekkend:

— Geef me je portefeuille nu maar eens, beste René! Ik geloof dat er wel bijna tachtigduizend francs in zat! Het is zeer de moeite waard! Je aarzelt toch niet? Je wilt toch niet dat ik geweld gebruik?

— Geweld — jij? hoonde de schurk, met een valsch klinkend lachje. Komaan, houdt op met die grappen; ik zou je kunnen verpletteren als een vlieg!

Hij kwam met dreigend opgeheven vuist op zijnen neef toe — en rolde tot zijn onzegbare verbazing, een seconde later in een hoek van de kamer, getroffen door een vuistslag, die hem duizenden sterren deed zien. Met moeite kwam hij overeind, bleeker dan een lijk, sidderend over al zijn leden en vervuld van een bijna bijgeloovige vrees.

— Wat is dat? hakte hij moeizaam. Deed jij dat?

— Ja, dat deed deze vuist, René! Komaan mijn waarde, schik je er nu maar in! De dingen zijn veranderd, zie je! Je portefeuille! Wacht maar — ik herinner me dat ze in deze binnenzak zat! En verroer je nu vooral niet, want ik heb hier in mijn linkerhand, zooals je ziet, een klein stukje speelgoed dat geruischloos werkt, en dat toch een kogel voortjaagt, met voldoende snelheid om jou te zenden naar de plek, waar je eigenlijk allang had moeten zijn, en waar het zeer warm is! Zoo — meer van waarde heb je niet bij je, als ik me wel herinner! Je hebt nog een paar francs, je horloge en je ringen, en dat is ruimschoots voldoende, om naar Parijs te kunnen terugkeeren, als je er soms lust in hebt! En pas nu wel op, René, dat je geen kik geeft, voor ik hier goed en wel vandaan ben — of er zouden wel eens dingen openbaar kunnen worden, die beter verzwegen bleven! Adieu — of liever tot ziens!

En lang voordat René weer tot het besef van zijn toestand was gekomen, en hersteld van den moreelen schok, dien hij had ontvangen, zat Charles Brand reeds in de auto, door Henderson bestuurd, die hem snel wegvoerde in de richting van Marseille.....

Een maand later stapte de echte Edmond de Villeneuve uit een trein uit het zuiden, die zooeven het Gare d'Orleans was binnengereden, in gezelschap van Raffles.

De jongeman was onkenbaar veranderd, in dien betrekkelijk zoo korten tijd. Zijn wangen waren gevuld. Zijn oogen schitterden, zijn gang was veerkrachtig, een bos van gezondheid had de plaats ingenomen van het ziekelijk bleek van vroeger.

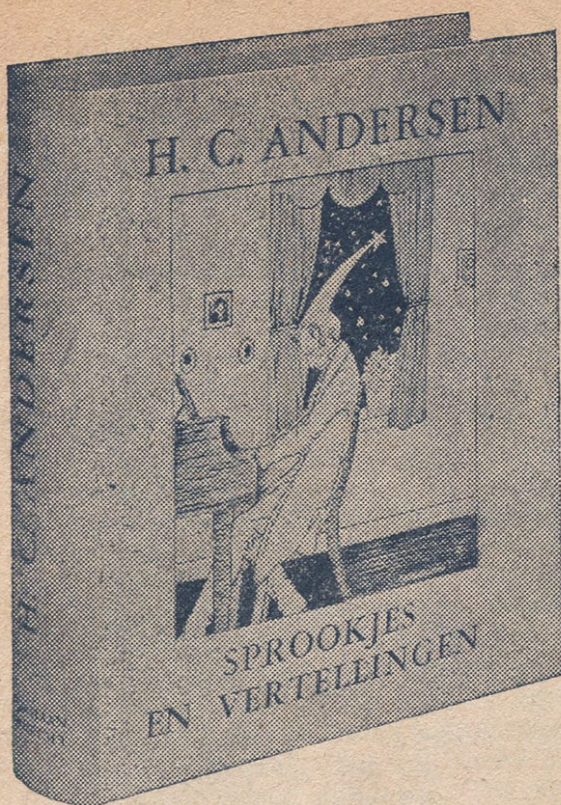
En het was met tranen van dankbaarheid in de oogen dat hij, op een stil plekje, de hand greep van Raffles en fluisterde:

— Het zal geschieden zooals gij wilt, en ik zal U dan verder niet met mijn innige dankbaarheid plagen! Gij hebt gewenscht dat onze wegen zich nu zullen scheiden — maar ik zweer U bij alles wat mij lief is, dat ik voorgoed genezen ben, en dat gij U nooit over mij zult behoeven te schamen... En wat men ook ooit van U moge zeggen, John Raffles — ik zal U steeds blijven beschouwen als een edelman, die tevens een edel man is.

— Gij kunt Uw dankbaarheid niet beter bewijzen, Villeneuve, dan door woord te houden, en sterk te zijn! En nu laat ik U over aan betere handen dan de mijne — zie maar eens wie daar op U wacht!

En met een kreet van luide vreugde, stormde de Villeneuve toe op een mooi, blozend meisje, dat in gezelschap van een oudere dame op den drempel van een der wachtkamerdeuren naar hem stond uit te zien en de armen naar hem uitstreekte.

GOEDKOOPE EDITIE

H. C. ANDERSEN'S SPROOKJES EN VERTELLINGEN

*Andersen's werk is onvergankelijk ;
de groote wijsheid daarvan is van
alle tijden, voor oud en jong ; ge-
slacht op geslacht wordt er onver-
minderd door geboeid !*

Een ieder kent Andersen als een
boeiend verteller. Velen hebben
enkele van diens sprookjes en ver-
tellingen gelezen, verspreid in
uitgaven en tijdschriften. Een

volledige verzameling van Andersen's werk kostte

VOORHEEN MINSTENS TWINTIG GULDEN

Wij bieden thans aan, een prachtig gedrukte en royaal uitge-
geven, goedkoope editie, gebonden in fraaien luxen stempel-
band met gouddruk

VOOR SLECHTS fl 5.90

Dit prachtboek bevat ALLE sprookjes en vertellingen van
Andersen, bijna 800 pagina's omvang, geïllustreerd met

32 PLATEN VAN RIE CRAMER

waarvan een viertal in prachtige kleuren.

Jarenlang kunt U uit dit boek aan Uw kinderen de heerlijkste
sprookjes, de fijnste verhalen vertellen.

Het verschuldigde kan desgewenscht worden voldaan in maan-
delijksche termijnen van fl 1.— of méér. Toezending geschiedt
onmiddellijk na ontvangst van onderstaanden bon, in te zenden aan
N.V. Boek- en Kunsthandel H. Nelissen, Prinsengracht 627
Amsterdam-C., tel. 31791. Postrekening 60092.

BON Ondergeteekende verzoekt hem te zenden Andersen's
Sprookjes goedkoope editie. Het bedrag ad fl 5.90/de 1e
maandelijksche termijn ad fl ..... is aan U verzonden.
(Doorslaan wat niet wordt verlangd).

NAAM:.....

ADRES: .....

